

УЧЕБНИК ПО ДОБРОТА

За малки, големи и още по-големи

*Годишен езиков проект
по Български език и литература (5–8 клас),
учебна 2013–2014 година*

© Авторски колектив – 2014

© АСТАРТА – графично оформление, 2014

ISBN 978-954-350-

Основно училище „Георги Стойков Раковски“
село Голямо Ново, общ. Търговище

УЧЕБНИК ПО ДОБРОТА

За малки, големи и още по-големи

**Посвещава се на 110-годишнината от създаването на
Основно училище „Георги Стойков Раковски“,
село Голямо Ново, общ. Търговище**

Съдържание

Има какво да научим от ДЕЦАТА !	10
---------------------------------------	----

I РАЗДЕЛ. ДОБРОТО, проявено към бедни, болни, уязвими,	
възрастни, хора с увреждания	13
<i>Венцислава Юлиянова Христова. БАБА КУНА</i>	14
<i>Деси Светозарова Сергеева. МАМА Е ДОБРА</i>	14
<i>Юлия Недкова Маринова. БАБА МИ</i>	15
<i>Мария Емилова Станиславова. БАБА СТАНКА</i>	16
<i>Албена Стефанова Данаилова. БЛАГОДАРНОСТТА НА</i>	
ЕДНА СТАРИЦА	17
<i>Сейман Метинава Салимова. В МАГАЗИНА</i>	17
<i>Мария Емилова Станиславова. ДОБРАТА ПОСТЪПКА</i>	18
<i>Байрямка Хасанова Хасанова. БЛАГОДАРНИЯТ СТАРЕЦ</i>	19
<i>Веска Розова Искренова. ЖЕНАТА, КОЯТО СРЕЩНАХ</i>	
ПО ВРЕМЕ НА ПЪТУВАНЕ	20
<i>Турхан Мигленов Огнянов. НА ПАЗАР В ТЪРГОВИЩЕ</i>	20
<i>Юлия Недкова Маринова. НА ПОМОЩ</i>	21
<i>Сейман Метинава Салимова. НЕЧЕСТНИ ПАРИ</i>	22
<i>Юлия Недкова Маринова. САМОТНИТЕ СТАРЦИ</i>	23
<i>Байрям Хасанова Хасанова. СТАРАТА ЖЕНА</i>	23
<i>Емине Ебазерова Акъева. САМОТНАТА СТАРИЦА</i>	23
<i>Илияна Алекова Янкова. АКО СЪДБАТА ТИ Е ВЗЕЛА МНОГО</i>	24
<i>Веска Розова Искренова. БЕДНИТЕ ХОРА ПРИ ОТЕЦ ИВАН</i>	25
<i>Сейман Метинава Салимова. ГЛУХОНИЯМОТО ДЕТЕ</i>	26
<i>Мария Емилова Станиславова. МАЛКОТО МОМЧЕНЦЕ,</i>	
КОЕТО НЕ ЧУВА	27
<i>Веска Розова Искренова. ДА УСЕТИШ БОЛКАТА НА ДРУГИЯ</i>	28
<i>Веска Розова Искренова. КОГАТО БАБА СЕ РАЗБОЛЯ</i>	28
<i>Веска Розова Искренова. НЕПОЗНАТИЯТ СЛЕПЕЦ</i>	29

<i>Веска Розова Искренова. ГЛУХОТО МОМИЧЕ</i>	30
<i>Сейман Метинова Салимова. БЛАГОТВОРИТЕЛНА АКЦИЯ</i>	31
<i>Анита Венциславова Христова. ДА ПОМОГНЕМ НА</i> <i>ОТЕЦ ИВАН</i>	31

II РАЗДЕЛ. ДОБРОТО, проявено към близки, приятели,

<i>съученици</i>	33
<i>Байрямка Хасанова Хасанова. МОЯТА ПРИЯТЕЛКА</i>	34
<i>Мария Емилова Станиславова. СИЯНА</i>	34
<i>Ангел Лилянгов Щерев. ЧЕСТНОСТ</i>	35
<i>Дейвид Севдалинов Юлианов. НА ПЪТ ЗА УЧИЛИЩЕ</i>	36
<i>Венцислава Юлианова Христова. ИЗГУБЕНАТА БЛУЗКА</i>	37
<i>Лили Сергеева Ярославова. БАБА МИ</i>	37
<i>Геновева Недкова Маринова. СЛУЧКА ВЪВ ВИЕНА</i>	38
<i>Росица Николова Радева. В МАХАЛАТА</i>	39
<i>Красимира Румянова Красимирова. ТЕЖКИТЕ МОМЕНТИ В</i> <i>МОЕТО СЕМЕЙСТВО</i>	40
<i>Сейман Метинова Салимова. ГОЛЯМАТА ЛЮБОВ</i>	40
<i>Мирай Снежанова Севдалинова. ЛОШИЯТ ЧОВЕК</i>	41
<i>Веска Розова Искренова. ЕДИН ЗИМЕН ДЕН</i>	42
<i>Сейман Метинова Салимова. СПАСИТЕЛИ</i>	43
<i>Мария Емилова Станиславова. НАМЕРЕНИТЕ ПАРИ</i>	44
<i>Илияна Алекова Янкова. ДОБРОТО В МЕН</i>	44
<i>Веска Розова Искренова. ШАРЕНИЯТ ПАПАГАЛ</i>	45
<i>Ангел Лилянгов Щерев. ЕДИН ЛЕВ</i>	46
<i>Веска Розова Искренова. ЩАСТЛИВОТО ДЕТЕ</i>	47
<i>Ани Венциславова Христова. ДОБРИЯТ СЪВЕТ</i>	48
<i>Юлия Недкова Маринова. КРАЖБАТА</i>	49
<i>Юлия Недкова Маринова. НОВИТЕ ОБУВКИ</i>	50
<i>Андриян Анетов Анчов. ПОМОЩНИК</i>	50
<i>Красимира Румянова Красимирова. МАЙКА МИ</i>	51
<i>Илияна Алекова Янкова. МОЯТА ИСТОРИЯ</i>	52
<i>Илияна Алекова Янкова. НЕЩАСТНОТО СИРАЧЕ</i>	53
<i>Росен Славчев Илиянов. КЪСМЕТ</i>	53

III РАЗДЕЛ. ДОБРОТО, проявено към животни,	
птици, природа	55
<i>Илияна Алекова Янкова. МОМИЧЕТО И КОТЕНЦЕТО</i>	56
<i>Венцислава Юлиянова Христова. КОКО</i>	57
<i>Албена Стефанова Данаилова. ГЪЛЪБЪТ</i>	57
<i>Деси Светозарова Сергеева. МАЛКОТО ПТИЧЕ</i>	58
<i>Геновева Недкова Маринова. КОТЕТО</i>	59
<i>Милена Албенова Младенова. ПТИЧЕНЦЕТО</i>	59
<i>Венцислава Юлиянова Христова. МАЛКИТЕ КУЧЕНЦА</i>	60
<i>Мирай Снежанова Севдалинова. БОЛНОТО КОНЧЕ</i>	61
<i>Сейман Метинава Салимова. ДИВОТО ЗАЙЧЕ</i>	62
<i>Красимира Румянова Красимирова. КОТЕТО</i>	62
<i>Сейман Метинава Салимова. ЛЯСТОВИЧЕТО</i>	63
<i>Сейман Метинава Салемова. ЗА ЖИВОТНИТЕ С ЛЮБОВ</i>	64
<i>Мария Емилова Станиславова. БОНДЖУК</i>	65
<i>Веска Розова Искренова. НАЗАР</i>	65
<i>Байрямка Хасанова Хасанова. МАЛКОТО КОТЕ</i>	66
<i>Мирай Снежанова Севдалинова. ИЗГУБЕНИЯТ КОН</i>	67
IV РАЗДЕЛ. Нашите приятели за ДОБРОТО	69
<i>Стилиана Димитрова, директор на Основно училище</i> <i>“Георги Стойков Раковски”</i>	70
<i>Нели Николова. Добротата</i>	71
<i>Виляна Васкова Рашкова. Доброта</i>	73
<i>Валери Лалов Ангелов. Що е ДОБРОТО?</i>	74
<i>Мариела Петкова. Галена</i>	75
<i>Лиляна Щерева Василева</i>	76
<i>Петър Ванчев. Тебеширена приказка</i>	78
ДОБРОТО в посланията на нашите приятели от страната (Зелено училище 2014 г.)	81
V РАЗДЕЛ. НАРИСУВАХ ДОБРОТО	87
VI РАЗДЕЛ. Къде живее ДОБРОТО?	103
Медиите за нас	112

*„Думата е велико нещо.
С дума можеш да събереш хората,
с дума можеш да ги разделиш.“*

Лев Толстой

Скъпи читателю,

В ръцете си държиш един учебник. Това обаче не е обикновен учебник с обикновени разкази – не само защото е Учебник по доброта. Това е учебник, който ще ти покаже как да постигнеш мечтите си, независимо кой си, къде си роден, къде живееш и как се казваш... Обаче... има едно условие. Първо трябва да се научиш да мечтаеш! Но този учебник разказва и за това. Между редовете, снимките и рисунките, четейки върху лицата на всички негови автори, ще се научиш не само да мечтаеш, но и да помогнеш на останалите да го направят. Това е най-големият Урок по доброта. Защото човек е толкова голям, колкото големи са мечтите му. А на едно дете му трябва толкова малко... Много от нашите деца не знаят да мечтаят, а и какъв ли е смисълът, ако от теб не се очаква да постигнеш нещо... Как да мечтаеш за нещо, което дори не познаваш?! Как можеш да мечтаеш да си учител, лекар, инженер, ако никога никой не е очаквал от теб да станеш такъв. А на едно дете му трябва толкова малко... Трябва му просто да повярваш в него, да му го покажеш и да му помогнеш и то да повярва в себе си. След това то само ще създаде мечтите си... и никой вече не може да му попречи да ги постигне!

Децата, които са написали тези редове, израснаха пред очите ни. Ние видяхме как се раждат мечтите им, започват да порастват и стават все по-големи и по-големи. Скоро границите на селото им отесняха... И те започнаха да мечтаят много извън тях... Зад всичко това обаче стоят едни учители с огромни сърца. И тъй като в живота случайни неща няма, и името на селото, откъдето идват децата и техните учители, не е случайно – Голямо Ново. Там наистина живеят големи хора с големи сърца...

Теодора Крумова

Зам.-председател на Център „Амалипе”

Има какво да научим от ДЕЦАТА !

В ОУ „Георги Раковски“ учат 135 ученици. 98% от тях са от ромски произход и принадлежат към групата миллет. Местните хора са мюсюлмани по вероизповедание, а семейният език е турски. Проблемът с интерференцията между двата езика е изключително сериозен и създава множество затруднения в учебния процес. Като преподавател по Български език и литература се заех да изследвам различни езикови явления на училищно ниво. Все по-често използвам нестандартни и „нерегламентирани“ подходи и методи на работа. Вярвам, че пътят към познанието минава през преживяването!

Вече е традиция моите ученици да работят по вътрешноучилищни годишни проекти по БЕЛ. В началото на всяка година поставям на децата дългосрочна задача. Дейностите са разсрочени във времето. Учениците работят индивидуално или в групи, могат да помагат родители и други учители. Работата по тези проекти осигурява учене чрез приключение, изгражда редица полезни качества и умения като работа в екип, използване на различни източници на информация, подобряване на комуникацията на български език. Децата стават уверени и започват да се чувстват можещи и значими. Учениците вече имат опит и в началото на всяка учебна година очакват новата си задача... и новите предизвикателства.

Проектите, по които сме работили и сме приключили с готов продукт, са следните:

1. *2009/2010 г.* – „Бабо, разкажи ми приказка“ (теренна работа, езикова работа, Ден на приказките).
2. *2010/2011 г.* – „Сготвено от мама“ (теренна работа, езикова работа, издаване на кулинарна книжка с местни готварски рецепти, „Бързо, лесно, вкусно“ – кулинарна надпревара между родители и деца).
3. *2011/2012 г.* – „Песента на една гора“ (горско кръщение, изследване на растителните видове в землището на селото, работа с различни източници на информация, езикова работа, литературно четене).

4. 2012/2013 г. – „Предай нататък” (иновативна игра, езикова работа, предаване на доброто).

5. 2013/2014 г. – „Учебник по Доброта” (езикова работа, илюстративен материал, издаване на УЧЕБНИК).

Проектът тази година предизвика изключително голям медиен интерес. Темата дойде сама – продиктуваха я негативните новини, които идваха от света на възрастните... Аз и децата решихме, че е наложително да говорим по-често и по-високо за ДОБРОТО. Да докажем, че ТО съществува! Време беше някой в България да напише Учебник по Доброта! А кой друг, освен ДЕЦАТА, може да направи това!

В продължение на цяла учебна година моите ученици търсиха ДОБРОТО, направиха самите те много ДОБРО, писаха текстове, рисуваха илюстрации, събираха снимков материал... Да изразят по-добре себе си им помогнах аз...

УЧЕБНИКЪТ е готов!

... И нека всеки, който прочете написаното от нас, да пожелае да направи поне още едно ДОБРО...

ИМА КАКВО ДА СЕ НАУЧИ ОТ ДЕЦАТА !

Славка Георгиева
старши учител по БЕЛ
и приятел на децата

Попитах моите ученици **КАКВО Е ДОБРОТО?**

Поисках да ми отговорят с едно изречение.

Ето какво ми написаха те:

1. Добро е да уважаващ хората.
2. Добро е да изслушваш и да говориш внимателно с всички.
3. Добро е да дадеш от своята закуска на някого, ако е гладен.
4. Добро е да се опиташ да разсмееш някого, ако е тъжен.
5. Добро е да утетиш някого, ако плаче.
6. Добро е да не отказваш, ако някой те помоли за помощ.
7. Добро е да направиш къщичка за птици или хранилка за диви животни.

8. Добро е да нахраниш птица или животинче.
9. Добро е да засадиш дърво или цвете.
10. Добро е да не чупиш клоните на дърветата.
11. Добро е да береш билки без да ги изкореняваш.
12. Добро е да се опиташ да излекуваш болно или ранено животно.
13. Добро е да се стараеш да отговаряш на лошото с добро.
14. Добро е да почерпиш приятеля си, ако той няма джобни пари.
15. Добро е да отстъпиш мястото си в автобуса, ако се качи възрастен или болен човек.
16. Добро е да помогнеш, ако видиш, че възрастен или дете пресичат улицата.
17. Добро е да помогнеш, ако възрастен човек носи тежка чанта.
18. Добро е да се извиниш, ако си направил нещо лошо.
19. Добро е да се извиниш, ако си обидил някого.
20. Добро е да окажеш помощ, ако някой се е наранил.
21. Добро е да не вземаш чужди неща.
22. Добро е да не се биеш.
23. Добро е да вземеш страната на по-слабия.
24. Добро е да послужиш, ако накой си е забравил химикала.
25. Добро е да помогнеш на приятеля си, ако не може да реши трудна задача.
26. Добро е да не се подиграваш на съучениците си.
27. Добро е да се стараеш да научиш повече неща в училище.
28. Добро е да не лъжеш.
29. Добро е да правиш така, че другите да могат да разчитат на теб.
30. Добро е да се стараеш да носиш радост на другите.

НИЕ можем да променим огрубелия свят на възрастните...

НИЕ знаем, че Доброто съществува...

НИЕ вярваме в силата на думите...

Дали днес ще се случи нещо добро, зависи от ТЕБ, МЕН и ВСИЧКИ НАС...

I РАЗДЕЛ

ДОБРОТО, проявено към

бедни,
болни,
уязвими,
възрастни,
хора с увреждания

БАБА КУНА

Най-добрият човек за мен е баба Куна. Тя е българка и живее на нашата улица. Болна е и не може да ходи. Много ми е мъчно за нея и често ходя у тях. Тя винаги ми дава по една вафличка или бонбонка. Всеки ден след училище ходя при баба Куна и ѝ разказвам различни случки. Тя е много учена жена. Често ми помага за домашните. Всеки път ми казва, че училището е важно и трябва много да уча. Баба Куна винаги ме изслушва и ми дава съвети. Интересува се от всичко, което се случва с мен. Веднъж бях много болна. Баба Куна плакала за мен. Обичам я и винаги гледам да ѝ помагам с каквото мога.

ДОБРО Е ДА ПОМАГАШ НА ВЪЗРАСТНИТЕ ХОРА И ДА СЕ УЧИШ ОТ ТЯХ.

Венцислава Юлиянова Христова

5 клас

МАМА Е ДОБРА

Майка ми е много добра. Винаги помага на хората. Веднъж отиде у нашата съседка и видя, че е много болна. Жената имаше малко дете. Мама веднага се зае да изпере и да сготви. Преоблече детето и го нахрани. Взехме го у дома, за да може майка му да си почива. Мама всяка сутрин готвеше и носеше от нашата храна на комшийката. Жената бързо оздравя и е много благодарна на майка ми. Заради добрината ѝ всички хора в селото уважават мама. Искам да приличам на нея !

ДОБРО Е ДА ПРАВИШ ДОБРО, БЕЗ ДА СЕ ЗАМИСЛИШ.

Деси Светозарова Сергеева

5 клас

БАБА МИ

Баба ми е много болна. От много време стои само вкъщи. Не може нищо да прави, защото много се изморява. Често я боли главата. Един ден аз и сестра ми решихме да я заведем на разходка. Тя не искаше, но ние много ѝ се молахме и настоявахме. Хванахме я от двете страни под ръка и тръгнахме към центъра на селото. Вървахме бавно и си говорехме за различни неща. Много хора отдавна не бяха виждали баба и се спираха. Тя се усмихваше и се радваше. По едно време каза, че много я боли главата и иска да се връщаме.

Прибрахме се. Баба си легна и започна да охка. Поиска да ѝ дам вода. Дадох ѝ, а тя почти не пи. Стана ми много мъчно. Сестра ми даже се разплака. Казах на баба колко много искам да се оправи и как всяка вечер се моля на Господ да ѝ помогне. Баба ме хвана за ръката и каза да бъда винаги добра с всички. Това бяха последните ѝ думи. През нощта тя си отиде.

ДОБРО Е ДА ДАРИШ РАДОСТ НА БЛИЗЪК ЧОВЕК В ПОСЛЕДНИТЕ МУ ДНИ И ДА СЕ МОЛИШ НА ГОСПОД ЗА НЕГО.

Юлия Недкова Маринова

5 клас

БАБА СТАНКА

Нашата комшийка се казва баба Станка. Тя е българка. Възрастна е и е болна. Децата ѝ живеят в града и рядко идват. Баба Станка е много добра. Тя много често ни помага – когато бяхме малки, мама винаги ни оставяше при нея. Все ще намери с какво да ни почерпи. Често ни е съветвала. Все ни пита как се учим. Ние много я обичаме.

Един ден бях седнала на пейката пред нашата къща. Погледнах към къщата на нашата съседка и я видях как се мъчи да си насече

дърва. Извиках брат ми да ги нацепи, а аз ги занесох в къщата. Запалих печката. Видях, че има чинии за миене и ги измих. Баба Станка много се зарадва и ми благодари. Поиска да ми даде пет лева за работата, която свършихме, но аз отказах да ги взема. Не можах да взема пари от тази стара жена, защото знаех, че пенсията ѝ стига само за хляб и лекарства. А и никога няма да забравя колко ни е помагала.

ДОБРО Е ДА НЕ ЗАБРАВЯШ ДОБРИНАТА, КОЯТО НЯКОЙ ДРУГ
ТИ Е НАПРАВИЛ.

Мария Емилова Станиславова

7 клас

БЛАГОДАРНОСТТА НА ЕДНА СТАРИЦА

Беше един слънчев ден. Птичките чуруликаха, навсякъде ухаеше на пролет. Имаше много деца в центъра на селото. Всички бяха весели.

Аз също отивах към центъра и видях, че една баба е много разтревожена и е готова да заплаче. Приблизих се до нея. Тя беше много стара. Ръцете ѝ трепереха. Гласът ѝ почти не се чуваше, сякаш шепнеше. Попитах я какво се е случило. Тя ми обясни, че си е загубила парите. Забелязах, че в ръката си държи едно празно портмоне. Обясни ми къде е вървяла и аз тръгнах по същия път. Изведнъж видях, че има разпилени на земята монети и банкнота от 10 лева. Наведох се и ги взех.

Старицата се беше свила до едно дърво и тихо плачеше. Изглеждаше нещастна. Отидох до нея и подадох парите. Очите ѝ светнаха. Тя се зарадва, защото аз я бях спасила от глад. Прегърна ме и през сълзи ми благодари. Благослови ме и пожела всички момичета и момчета да бъдат като мен добри и отзивчиви към хората.

ДОБРО Е ДА НАПРАВИШ НЕЩО, КОЕТО Е НЕВИДИМО ЗА ОЧИТЕ.

Албена Стефанова Данаилова

7 клас

В МАГАЗИНА

Един ден времето беше много топло и аз реших да отида до магазина да си купя сладолед. Зад мен вървеше една стара бабичка. Тя едва стоеше на краката си. Подпираше се на бастуна си, но изведнъж го изтърва. Изтичах да ѝ помогна. Възрастната жена ми благодари и тръгнахме заедно. В магазина имаше опашка. Дадох ѝ моя ред. Тя си взе мляко и хляб и тръгна. Забелязах, че не си взе рестото. Магазинерът извика след нея, но тя не го чу. Казах, че аз ще ѝ дам парите. Изтичах след нея. Бабичката дори не беше разбрала, че не си е взела рестото. Много се зарадва, хвана ме за ръката и ме похвали, че съм толкова честна. Аз ѝ взех чантата, за да върви по-лесно. Изпратих я до нейната къща. Вечерта у нас дойде сина ѝ и благодари на мен и на родителите ми.

ДОБРО Е ДА НАПРАВИШ НЕЩО МНОГО МАЛКО ЗА НЯКОГО, НО ДА Е ОТ СЪРЦЕ.

Сейман Метинава Салимова

7 клас

ДОБРАТА ПОСТЪПКА

Един ден, когато се прибирах вкъщи, намерих портмоне. Взех го и го отворих. Видях, че вътре има пари, лична и дебитна карта. По снимката на личната карта познах жената. Тя беше възрастна и самотна жена. Тези пари сигурно са били от пенсията ѝ. Знаех къде живее и затова забързах да го занеса. Отидох у тях. Тя беше седна-

ла на един стол и плачеше. Като ме видя, се втурна към мен и ме попита дали знам къде си е загубила портмонето. Аз ѝ казах, че съм го намерила и го нося. Успокоих я и казах да не се тревожи повече.

Тя изведнъж заплака още по-силно, но това бяха сълзи от радост. Прегърна ме и през сълзи ми благодари. Аз се развълнувах много и не знаех какво да правя. Каза ми, че съм много добро момиче и дано Бог ми отвърне с по-голямо добро.

Взе портмонето и ми подаде два лева, за да се почерпя. Аз не исках, но тя настояваше. Взех ги и бях много доволна, че направих едно добро.

ДОБРО Е ДА УСПОКОИШ РАЗТРЕВОЖЕН ВЪЗРАСТЕН ЧОВЕК.

Мария Емилова Станиславова

7 клас

БЛАГОДАРНИЯТ СТАРЕЦ

Човек винаги трябва да върши нещо добро в своя живот. Непрекъснато ни напомнят да сме добри и отговорни хора. Аз се старая да помагам на всеки, който ме помоли за помощ.

Сега ще ви разкажа за един случай, който ме накара да се почувствам горда от себе си.

Близо до нас живееше един възрастен и болен човек. Беше на около осемдесет години. Той куцаше и имаше бронхиална астма.

Беше завалял голям сняг, трудно се вървеше. Един ден отидох да го видя как е и той ме помоли да му напазувам, да му запала печката, да му приготвя храна. Реших да почистя стаята му и да нахраня животните. Той много се зарадва. Благодари ми и ми даде двадесет лева. Аз му ги върнах, защото доброто не се възнагражда с пари.

Благодарността на стареца ме направи горда и щастлива.
ДОБРО Е ДА ПОМОГНЕШ В ЕЖЕДНЕВИЕТО НА БОЛЕН И БЕЗ-
ПОМОЩЕН ЧОВЕК.

Байрямка Хасанова Хасанова

7 клас

ЖЕНАТА, КОЯТО СРЕЩНАХ ПО ВРЕМЕ НА ПЪТУВАНЕ

Един ден аз, баба ми и братовчед ми отивахме до близкия град Търговище. Качихме се в автобуса и седнахме. Спряхме в съседното село Дралфа. Видях от прозореца, че на спирката чака стара прегърбена жена. Едва успя да се качи. Нямахме нито едно свободно място и тя трябваше да стои права. Освободих ѝ моето. Жената ми благодари, попита ме как се казвам и на колко години съм. Разприказвахме се и неусетно стигнахме в града.

На връщане се оказа, че отново пътуваме заедно. Разбрах, че жената се казва Пенка и е от село Дралфа. Сега бабата носеше много тежки чанти. Седнах до нея и ѝ обещах, че ще ѝ помогна да слезе. Баба Пенка ми благодари и каза, че съм много добро и умно момиче и иска да има внучка като мен. Аз ѝ разказах как съм помагала и друг път на други хора. Обясних ѝ, че за мен е много важно да помагам, защото изпитвам обич и съжаление към тези, които са по-слаби. Аз съм милостива и уважителна. Старата жена ме благослови и ми пожела всичките ми желания да се сбъднат.

ДОБРО Е ДА ОТСТЪПИШ МЯСТО НА ВЪЗРАСТЕН ЧОВЕК.

Веска Розова Искренова

7 клас

НА ПАЗАР В ТЪРГОВИЩЕ

Един ден аз и мама решихме да отидем на пазар в Търговище. Станахме рано и тръгнахме с първия автобус. Обиколихме магазините. Майка ми ми купи нов спортен екип и маратонки. Купихме боя и тапети за моята стая. Разхождахме се цял ден. Ядохме сладолед. Преди да си тръгнем за село, решихме да напазаруваме в големия хранителен магазин на пазара. Точно на входа му видяхме една жена, която просеше. Личеше, че е много бедна. Дрехите ѝ бяха мръсни и скъсани. Държеше дете, което спеше. Домъчня ми много и казах на майка ми да ѝ дадем пари. Нямахме много. Дадохме ѝ само един лев. Жената ни погледна и ни благодари.

ДОБРО Е ДА ПОМОГНЕШ НА НУЖДАЕЩ СЕ, МАКАР И С МАЛКО.

Турхан Мигленов Огнянов

6 клас

НА ПОМОЩ

Един ден аз много исках да изляза да играя с децата навън, но мама не ме пусна. Останах въщи. Седнах до прозореца, за да гледам поне кой минава по улицата. Видях една баба. Тя е много стара, болна и бедна. Няма никакви роднини. Всички в селото я познаваме. Тя едвам вървеше. Събираше в един чувал хартии и клони за печката, защото сигурно нямаше дърва. Навън беше много студено и хлъзгаво. Изведнъж тя падна. Аз извиках сестра ми Юлия и изтичахме на улицата да ѝ помогнем. От съседния двор излезе Алекси. Той е от нашия клас. Алекси е много палав и често дори е лош, но сега дойде на помощ. Тримата вдигнахме бабата и я заведохме до къщата ѝ. Прибрахме се, а мама ни се скара. Беше помислила, че сме излезли да си играем, без да ни е разрешила. Разказахме ѝ какво се е случило и тя много се зарадва, че нейните

деца са толкова добри. Майка ни каза: „Браво на вас! Трябва да сме добри! Даже Алекси е помогнал, защото е видял, че вие помагате. Много съм доволна, че моите деца са за пример!”.

ДОБРО Е ДА ПОМАГАШ НА ХОРАТА В НУЖДА И ДА ДАВАШ ПРИМЕР.

Юлия Недкова Маринова

5 клас

НЕЧЕСТНИ ПАРИ

За някои хора парите означават всичко на този свят, но за мен те не са най-ценното. Сега ще ви разкажа една случка, която може да ви накара да повярвате в това, което говоря.

Моите родители работят в Италия. Често ни изпращат пари. Веднъж с баба ми трябваше да отидем в Търговище да изтеглим парите, които те бяха пратили.

Отидохме в магазин, който се намираше в района на пазара. Отвън пред магазина имаше една чанта, пълна с хранителни продукти и едно мъжко портмоне.

Портмонето не беше добре затворено и се виждаше, че има пари. Огледахме се наляво-надясно, но не видяхме никого, освен една стара жена с бастун в ръката. Тя беше много объркана и сякаш търсеше нещо. Ние я попитахме дали тази чанта с портмонето е нейна. Тя каза, че те, заедно с дядото, дошли в Търговище и са забравили чантата с портмонето пред магазина. Дядото е тръгнал да ги търси пред друг магазин, защото се е заблудил.

Бабата ни благодари, че сме намерили загубените ѝ вещи.

Аз попитах баба ми: „Защо даде тези неща на старицата, след като не сме сигурни, че не ни е излъгала?” Тя ми отговори: „Тези пари няма да ни донесат щастие, ако ги вземем. Ние имаме хора в

чужбина и трябва да ги пазим. Тези пари, ще ни бъдат „харам” – те не са наши”.

Според мен постъпката на баба ми е пример за достойнство. Не можеш да се радваш на нещо намерено, ако знаеш, че някой страда за него.

ДОБРО Е, АКО НАМЕРИШ НЕЩО, ДА ГО ВЪРНЕШ.

Сейман Метинова Салимова

7 клас

САМОТНИТЕ СТАРЦИ

Днес реших да се разходя из селото. Вървах, вървах и без да разбера, съм стигнала края. Близо до гората видях една колиба, която не бях виждала преди. Реших да отида по-близо и да разбера кой живее там. Къщичката беше малка и имаше сламен покрив. Отгоре имаше щъркелово гнездо. Като наближих, видях един дядо и една баба. Извиках:

– Бабо, бабо, да ти помогна ли с нещо?

Бабичката каза:

– Трябва да изкопаем малко място, за да засеем картофи. Ама сме стари и се изморихме.

– Аз ще ви помогна – казах и взех на дядото мотиката.

Като свърших, бабата каза:

– Ела, дъще, да си похапнеш. Ама първо иди до магазина да купиш каквото ти се яде.

– Бабо, няма нужда, вие нямате пари – отговорих аз.

– Нищо, нищо. Кажи на Хамдито да ми пише в тефтера – настояваше тя.

Отидох в магазина и реших да купя всичко с моите пари. На другия ден пак отидох у тях. Бабата щеше да ходи със стомната за вода. Казах ѝ, че аз ще ѝ донеса.

Вечерта казах на мама как съм помогнала. Тя много се зарадва и каза, че иска винаги да съм така добра. Попитах мама дали може някой ден да поканим старите хора у нас да се нахранят. Тя се съгласи. Така нашето семейство направи още едно добро.

ДОБРО Е ДА НАХРАНИШ БЕДЕН ЧОВЕК.

Юлия Недкова Маринова

5 клас

СТАРАТА ЖЕНА

Един следобед играех с децата от махалата. Скачахме на въже, а после тичахме от единия до другия край на улицата. Изведнъж видях една много стара жена. Тя е българка и живее през две улици. Бабата едва носеше две кофи с вода. Съжалих я и отидох да ѝ помогна. Взех кофите и тръгнахме бавно към дома на възрастната жена. Докато вървахме и си говорехме, бабата започна да ми разказва истории от своето детство. Спомни си как самата тя е помагала на по-възрастни хора. Стигнахме в къщата на жената. Тя ме прегърна и ми благодари. Даде ми бонбони и ябълки. Отидох си вкъщи. Изтичах при мама и ѝ разказах какво съм направила. Майка ми много се зарадва. Каза ми, че съм постъпила като много добро момиче и че се гордее с мен.

ДОБРО Е ДА ПОМОГНЕШ НА КОГОТО И ДА Е.

Байрям Хасанова Хасанова

7 клас

САМОТНАТА СТАРИЦА

Един ден се прибирах вкъщи. Вървах вече по нашата улица и пред мен видях стара жена, която едва се движеше. Настигнах я. Беше една баба, която живее на съседната улица. Познавам я, но

не знам как се казва. Тя носеше голям товар на гърба си – беше ходила в гората да събира дърва. Предложих да ѝ помогна. Взех вързопа и тръгнахме към дома ѝ. По пътя възрастната жена започна да плаче и да ми разказва колко е самотна. Как вече не може да се оправя сама, а децата ѝ не идват да ѝ помагат. От години не са идвали дори да я видят. Стигнахме до къщата ѝ. Тя беше съвсем схлупена, имаше коридорче и една стаичка. Вътре беше тъмно и доста мръсно. Бабичката се притесни, че няма с какво да ме почерпи. Показа се, че въкъщи няма дори хляб. Имах пари в себе си. Дадох ѝ ги. Домъчня ми много за тази жена. Тръгнах си, но по пътя продължавах да мисля за нея. Разказах на мама. Тя каза, че познава дъщеря ѝ и ще я потърси, за да ѝ разкаже какво се случва с майка ѝ.

ДОБРО Е ДА СЕ ОПИТАШ ДА ПОМОГНЕШ С КАКВОТО МОЖЕШ НА БЕЗПОМОЩЕН ЧОВЕК.

Емине Ебазерова Акъева

8 клас

АКО СЪДБАТА ТИ Е ВЗЕЛА МНОГО

Аз съм щастлива. Мисля си го всяка сутрин, когато се погледна в огледалото. Бог ми е дал всичко. Здрава съм. Мога да правя с живота си каквото искам. Мога да се наслаждавам на света. А има толкова хора, които нямат това щастие, защото са болни или увредени. Съдбата не е била добра към тях. От баба ми знам, че когато си здрав, всичко друго се нарежда. Така е наистина.

Често се опитвам да се поставя на мястото на хората с увреждания и да си представя как се чувстват. Какво е да си спял? Какво е да не виждаш слънцето, небето, очите на хората? Светът е толкова голям и шарен! Има толкова много неща, които си струва да видиш! Какво е да не виждаш дори опасностите? Чувствах се сам

и безпомощен. Единствената ти радост е да усетиш понякога ръката на приятел.

А ако не чуваш? В нашето село живее едно семейство нечуващи – и родителите, и децата са глухи. Ние сме роми и много обичаме музиката и танците. Нашите сватби са шумни и весели. Събираме се всички. Пеем и танцуваме по цели нощи. Глухото семейство също идва. Застават близо до тонколоните. Казват, че усещат музиката по трептенето на земята. Като танцуваме, гледат нас и правят същите движения. Това много ме натъжава. Глухите обикновено са и неми. Често ги виждам как искат да поговорят с някого, а не могат.

А хората без крака? Истински ужас е да не можеш да отидеш там, където искаш. А ако нямаш ръце? Не можеш да извършваш най-обикновени неща. Не можеш да погалиш дори някого...

Хората с увреждания са най-беззащитни. Те винаги имат нужда от помощ и най-добре оценяват приятелството. Можеш да им се довериш и да се забавляваш с тях както с другите. Става ми мъчно като виждам, че обикновено ги отбягват и дори някои им се подиграват. Даже съм чувала, че има хора, които се възползват от слабостта им и им причиняват зло...

ДОБРО Е ДА ПОМАГАШ НА ХОРАТА, НО ИСТИНСКО БЛАГОРОДСТВО Е ДА ПОМАГАШ НА ХОРА С УВРЕЖДАНИЯ.

Илияна Алекова Янкова

8 клас

БЕДНИТЕ ХОРА ПРИ ОТЕЦ ИВАН

В училище често говорим за доброто. То се проявява в различни форми. Благотворителността е вид добро.

В навечерието на Коледа ние, учениците от ОУ „Г. Раковски“, решихме да помогнем на бедните хора от дома на отец Иван. Събрахме пари, за да можем и ние да направим нещо добро.

В този дом живеят хора, които се нуждаят от топлина, храна и облекло. Отец Иван е човек с голямо сърце, който събира при себе си много човешки съдби. Той проявява доброта и разбиране към всеки.

Учениците от нашето училище с радост приеха идеята да подадем ръка, да допринесем за щастието на много бездомни хора.

ДОБРО Е ДА СЕ ДОКОСНЕШ ДО СЪДБАТА НА ВСЕКИ ЧОВЕК И ДА МУ ПОМОГНЕШ ДА БЪДЕ ЩАСТЛИВ.

Веска Розова Искренова

7 клас

ГЛУХОНЯМОТО ДЕТЕ

Един ден бях излязла на двора да храня кокошките. По улицата минаваше една група големи момчета, а с тях и малкото дете на глухото семейство. То се дърпаше и не искаше да върви. Стори ми се, че има нещо съмнително. Тръгнах след тях. По пътя се налагаше да се крия зад огради и дървета, за да не ме видят. Стигнаха до една запустяла къща в края на селото. В двора имаше висока стара слива, цялата отрупана с плодове. Ние, ромските деца, много обичаме зелени сливи. Видях, че момчетата бутат детето и го карат насила да се качи на дървото. Искаха да им набере сливи, но малкото момченце се страхуваше и започна да плаче. Те го заплашиха, че ако не се качи, ще го затворят в изоставената къща. Детето се качи на дървото, но започна да трепери и да плаче силно. Момчетата се опитаха да го смъкнат, но не успяха. След малко избягах и оставиха малкото момченце там. Приблжих се и му обясних със знаци, че ще му помогна. Качих се до средата на дървото и започнах да му показвам къде да стъпи. То спря да плаче. Гледаше ме внимателно и изпълняваше това, което му показвах. Така успях

да го смъкна на земята. Хванах го за ръка и го заведох у тях. На двора ни посрещна майка му. Беше много разтревожена. Като видя детето си, тя много се зарадва и го прегърна. Досетих се, че иска да разбере къде съм го намерила. Опитах се да ѝ обясня със знаци. Жената ми благодари.

ДОБРО Е ДА ПОМАГАШ НА ПО-СЛАБИТЕ.

Сейман Метинова Салимова

7 клас

МАЛКОТО МОМЧЕНЦЕ, КОЕТО НЕ ЧУВА

В нашето село живее едно семейство, в което всички са глухи. Не чуват родителите, не чуват и децата. На мен ми е много мъчно за тях. Когато вечер се събираме на улицата да пеем и танцуваме, те гледат, но не чуват. А какво сме ние, ромите, без музика?! Повечето хора в селото също ги съжаляват и все гледат да им помогнат. Но има и не толкова добри момчета.

Един ден помагах на мама в къщната работа – метях двора. Изведнъж чух плач. Изтичах на улицата и видях глухото дете. Големи момчета го бяха качили на едно високо място и то не можеше да слезе. Помогнах му. Момченцето нищо не можеше да каже и само ръкомахаше. Беше много изплашено. Успокоих го. Дадох му да пие вода. Намерих в джоба си една бонбона и му дадох и нея. След това го заведох вкъщи. Майка му беше много уплашена, защото отдавна го търсела. Както казах, тя също не можеше да говори. Почна силно да ръкомаха и аз разбрах, че иска да ми благодари.

ДОБРО Е ДА ПОМАГАШ НА ЧОВЕК, КОЙТО ИМА УВРЕЖДАНЕ И Е БЕЗПОМОЩЕН.

Мария Емилова Станиславова

7 клас

ДА УСЕТИШ БОЛКАТА НА ДРУГИЯ

Имаше една жена, която беше много добра. Тя живееше на нашата улица и често с нея си приказвахме за различни неща. Даваше ми добри съвети.

Съдбата беше я наранила лошо – ходеше с патерици, болеше я кракът, имаше разширени вени. Много често отивах у тях и ѝ помагах във всичко – домакинската работа, копаех в градината, поливах цветята, чистех, приготвях ѝ зимнината. Беше доволна от моята помощ. Веднъж ми даде двадесет лева, но аз не ги приех. Казах ѝ, че това, което правя за нея, ми идва отвътре, от сърцето и не мога да взема тези пари. Доброто не се купува с пари. Тя ме благославяше и това беше достатъчно за мен.

На месеца един път отивах да ѝ помагам. Това ми носеше удоволствие, защото тази жена беше добра. Приятно ми беше да слушам нейните приказки и шеги.

Веднъж, когато бях там, тя отиде до банята и на излизане се подхлъзна. Аз я хванах и не можа да се нарани. Тогава ме прегърна и каза: „Веси, ти си момиче с добро сърце и не мога да ти се отблагодаря. Ти си ми като дъщеря...”. Очите ѝ се насълзиха. Аз ѝ отговорих, че това, което правя, може всеки да направи, стига да пожелае.

ДОБРО Е ДА ПОМАГАШ НА БОЛЕН ЧОВЕК.

Веска Розова Искренова

7 клас

КОГАТО БАБА СЕ РАЗБОЛЯ

Аз обичам много баба си. Тя се казва Искра. Искам винаги да я виждам засмяна и щастлива. Тя ме е отгледала и е всичко за мен.

Един ден тя се разболя. Залежа се. Беше събота и аз не бях на училище. Приготвих ѝ храна, дадох ѝ лекарства, преоблякох я и тя

легна да спи. През това време ѝ приготвих билков чай, в който сложих черупки от орехи, лукчета и локум. Това е идеално средство против кашлица. След малко, като се събуди, ѝ дадох топлия чай. После ѝ дадох и лекарство против простуда. След два дни тя се почувства по-добре.

Беше много щастлива, че вече може да ходи сама навсякъде. Заплака от радост и от благодарност към мен. Беше се разчувствала. Аз ѝ казах, че това, което съм направила за нея, е нормално, защото съм ѝ внучка и знам, че тя, баба ми, прави много за мен.

За да я развеселя, реших да направя и една смешка – сложих на главата си чаршаф, направих две очи и се представих за човек от отвъдното, скитащ се дух. Тя започна да се смее. Почувства се щастлива. Прегърнах я и ѝ казах, че винаги искам да я виждам радостна.

ДОБРО Е ДА СТОПЛИШ ДУШАТА НА ЕДИН БОЛЕН ЧОВЕК.

Веска Розова Искренова

7 клас

НЕПОЗНАТИЯТ СЛЕПЕЦ

Било преди шест-седем години. Вуйчо и вуйна били приятели и отишли на море. Всичко било прекрасно, забавлявали се. През деня ходели на плаж, а вечер по увеселителни места.

Една вечер на морската алея видели мъж, който седял самотно на пейката. Доближили се до него и го заприказвали. От дума на дума станало въпрос за неговата съдба. Той споделил, че с едното си око не вижда. Няма близки и така дните му минавали в тъмнина.

Двамата се загрижили за тоя човек и го завели на очен лекар. Установило се, че на едното му око има „перде“, което може да се махне с операция. Решили, че ще му помогнат да прогледне с това око. Имали спестени пари и двамата ги дали за операция.

След около месец непознатият човек се възстановил и бил много щастлив, че отново може да вижда с двете си очи. Сприятелители се и досега продължават да се чуват по телефона и през лятото да се виждат.

ДОБРО Е ДА ПОМОГНЕШ НА НЕПОЗНАТ.

Веска Розова Искренова

7 клас

ГЛУХОТО МОМИЧЕ

От много хора бях чувала за един случай, който ме развълнува силно. В близко до нашето село градче живее едно момиче, което е глухо. Реших да се срещна с него. Качих се на автобуса и отидох в града. Бързо открих момичето, защото всички го познавах. То беше много красиво. Имаше руса къдрава коса, големи сини очи, чудесна усмивка. Беше българка. Заговорихме се. Каза ми, че преди две години е претърпяла катастрофа и тогава е загубила слуха си. Замислих се и поисках да направя нещо хубаво за нея. Бях гледала предаването на Наталия Симеонова „Предай нататък” и реших да ѝ се обадя и да я помоля да помогне на това момиче. Представих си как в едно от предаванията се излъчва историята на моята позната. Как се намират добри хора, които помагат финансово за закупуването на слухов апарат. Така момичето ще може отново да чува и ще бъде щастливо. Вече твърдо реших, че ще го направя. Още утре ще помоля г-жа Георгиева да ми помогне да се свържа с Наталия Симеонова.

ДОБРО Е ДА ПОМОГНЕШ НА ХОРА, КОИТО ИМАТ ЗДРАВООСЛОВЕН ПРОБЛЕМ И СА БЕЗЗАЩИТНИ.

Веска Розова Искренова

7 клас

БЛАГОТВОРИТЕЛНА АКЦИЯ

В Ученическия парламент съобщихме за инициативата да съберем пари за хората, които живеят при отец Иван. Всички присъстващи бяха съгласни. Дни преди Коледа започнахме акцията. Помолихме всички деца да донесат поне по един лев. Някои ученици даваха повече. Включиха се и учителите. Доброволци обиколиха къщите в селото, разказаха на хората за какво събираме пари и ги помолиха да помогнат. С всеки изминал ден сумата се увеличаваше и ние много се радвахме. Преди да излезем във ваканция, г-жа Георгиева ни събра и съобщи колко средства сме събрали. Всички бяхме доволни, защото заедно направихме едно голямо добро за хората в нужда.

ДОБРО Е ДА ПОДАДЕШ РЪКА НА ЧОВЕК, КОЙТО Е ИЗПАДНАЛ В БЕДА.

Сейман Метинава Салимова

7 клас

ДА ПОМОГНЕМ НА ОТЕЦ ИВАН

Ние сме Милена, Ани, Юлия, Геновева, Лили и Вени. Съученички сме. Гледахме в новините за дома на отец Иван. Този човек е много добър и помага на много хора, които са изпаднали в беда. Разбрахме, че все по-трудно той намира пари за храна и дърва. Решихме да се опитаме да помогнем и ние. Нямахме търпение да отидем на другия ден в училище и да разкажем на класния си – г-н Йорданов. Още преди часовете споделихме с него идеята си. Той я одобри и ни похвали. Обсъдихме я и с г-жа Георгиева и решихме това да стане общоучилищна кауза. Представихме нашата инициатива пред Училищния парламент, гласувахме и взехме решение да обявим благотворителна акция. Събрахме учениците, обиколихме къщите в селото и на всички обяснихме за какво става дума.

Започнахме да събираме пари. Всеки носеше колкото има възможност. Някои деца даваха всеки ден по малко. Включиха се родителите ни и много наши съселяни с добри сърца. Много помогнаха нашите учители. Събраната сума изпратихме в Нови Хан малко преди Коледа.

ДОБРО Е ДА ПОМОГНЕШ НА НЯКОГО ДА НАПРАВИ ДОБРО.

Анита Венциславова Христова

5 клас

II РАЗДЕЛ

ДОБРОТО, проявено към

**близки,
приятели,
съученици**

*„Недей се отчайва, недей се навежда,
не си позволявай да губиш надежда!
Защото макар и да е жилаво злото,
в човека все пак побеждава доброто.“*

Недялко Йорданов

МОЯТА ПРИЯТЕЛКА

Бяхме в училище. Започна голямото междучасие. Всички деца излязоха на двора. Аз и моята приятелка Сейман също отидохме навън. Децата играеха на гоненка. Включихме се и ние. Сейман се спъна и падна. Удари си много лошо коляното и започна да плаче. Изтичах при нея, за да я успокоя. В училище имаме клуб за долекарска помощ. Заведох моята приятелка там и ѝ оказаха първа помощ. Раната беше промита и превързана. Започна часът, но Сейман продължи да се оплаква, че кракът много я боли. Помолихме класната да я освободи от училище, за да могат родителите ѝ да я заведат в града на лекар. Приятелката ми не можеше да върви сама и се наложи да я придружа до дома ѝ. Сейман продължаваше да плаче. Обясних на майка ѝ какво се е случило. Близките ѝ ми благодариха и казаха, че наистина съм най-добрата приятелка на тяхното момиче.

ДОБРО Е ДА ПОМОГНЕШ НА ПРИЯТЕЛ, АКО СЕ Е УДАРИЛ.

Байрямка Хасанова Хасанова

7 клас

СИЯНА

Сияна е моя приятелка. Ние сме в един клас. Често играем заедно. Един ден бяхме в градинката в центъра на селото. Както скачахме на ластик, Сияна изведнъж изпищя. Беше влязъл гвоздей

в крака ѝ. Потече кръв. Тя започна да плаче, защото много я заболя. Помогнах ѝ да отидем у тях. Родителите ѝ ги нямаше. Брат ѝ Кемал също не беше въщи. Сияна продължаваше да плаче и ми каза, че много се страхува. Обещах да ѝ помогна. Когато тя не очакваше, рязко дръпнах гвоздеа и го извадих. Полях раната с ракия и превързах крака ѝ. Сияна спря да плаче. Успокои се и след малко се усмихна. Останах у тях до вечерта, за да мога да ѝ помагам, ако има нужда. Разказвахме си различни истории. Когато се върнаха техните, им казахме какво се е случило.

Моята приятелка ме прегърна и каза, че много ме обича. Майка ѝ и баща ѝ ми благодариха, че не съм оставила детето им.

ДОБРО Е ДА НЕ ОСТАВЯШ ПРИЯТЕЛЯ СИ, АКО Е В БЕДА.

Мария Емилова Станиславова

7 клас

ЧЕСТНОСТ

Един ден играхме футбол. Биха ни и бях много ядосан. Тръгнах си. По пътя ме настигна Мартин. Вървахме заедно и обсъждахме мача. В нашето село често се случва по улицата да има изхвърлени боклуци. Понякога е много мръсно. На пътя имаше изхвърлена цигарена кутия. Ритнах я. Кутията изхвърча напред и се отвори. От нея паднаха десет лева. Взех ги. Не знаех на кого са. На улицата нямаше никого. Мартин каза:

– Твои са. Това е късметът ти.

После решихме да си ги разделим. Спряхме в центъра на селото и седнахме на пейката пред магазина. По едно време дотича Ангел от нашия клас. Каза, че баща му си е изпуснал цигарената кутия, в която имало десет лева. Изпратил го да я търси по пътя. Нямало я никъде и сега ще му се карат. Ангел попита дали не сме я намерили случайно. Извадих парите и казах :

– Ето, намерихме ги точно в кутия от цигари.

Моят съученик много се зарадва, благодари и каза:

– Вие сте истински приятели! Спокойно можехте да кажете, че нищо не сте намирали.

ДОБРО Е ДА БЪДЕШ ЧЕСТЕН, ДОРИ АКО НИКОЙ НЯМА ДА РАЗБЕРЕ ЗА ЛЪЖАТА ТИ.

Ангел Лилянов Щерев

7 клас

НА ПЪТ ЗА УЧИЛИЩЕ

Един ден отивах на училище. Вървах сам по улицата. Пред мен вървеше една жена. Не я познавам. Тя много бързаше. Понеже вървах близо до нея, чух, че ѝ звънна телефонът. Леличката бръкна в джоба си, извади го и започна да говори. Забелязах, че нещо падна от джоба ѝ. Приближих се и видях, че това са десет лева. Взех ги. Тя изобщо не разбра, че са паднали. Помислих си, че мога да си ги взема, защото никой не ме видя. Жената продължаваше да говори и започна още повече да бърза. По гласа ѝ разбрах, че има някакъв проблем. Видях, че отива в магазина. Реших, че ще ѝ върна парите, защото си представих как ще се ядоса, като разбере, че не са в джоба ѝ. Освен това сигурно отива да купи храна за децата си. Забързах се, но и тя вървеше много бързо и не можах да я настигна. Жената влезе в магазина. Когато отворих вратата, видях, че няма хора и тя вече почти беше напазарувала. Бръкна си в джоба, но не намери парите. Много се притесни и продължи да търси. Тогава се приближих и ѝ ги подадох. Казах ѝ как съм ги намерил. Тя много се зарадва и започна да ме разпитва на кого съм момче, в кой клас съм. Каза, че ще дойде у дома да ме похвали на нашите и ще отиде в училище да каже пред всички ученици и учители как съм постъпил. Магазинерът също ме похвали. Почувствах се много горд.

ДОБРО Е ДА ПОСТЪПИШ ЧЕСТНО, ДОРИ АКО В НАЧАЛОТО СИ РЕШИЛ, ЧЕ МОЖЕ ДА ИЗЛЪЖЕШ.

Дейвид Севдалинов Юлиянов

5 клас

ИЗГУБЕНАТА БЛУЗКА

Един ден, като си тръгнах от училище, намерих една блуза. Върнах се. Попитах във всички класове, но не разбрах на кого е. Предстоеше ваканция. Реших да я прибера и когато отново сме на училище, да я донеса и отново да попитам чия е. Тръгнах по пътя към нашата къща. Точно до завоя видях една майка да се кара на дъщеря си. Не знаех защо, но когато наближих, чух жената да вика на момичето, че няма да му купува всеки ден нови дрехи и трябва да си пази повече нещата. Детето плачеше, а майката още повече се караше. Приблжих се и попитах какво се е случило. Момиченцето беше от по-малките класове. През сълзи каза, че е загубило блузката си. Попитах какъв цвят е и как изглежда. Майка му ми я описа. Убедих се, че е същата дрешка, бръкнах в раницата си и я извадих. Момиченцето много се зарадва. Чак започна да скача и да ме прегръща. Майка му ми благодари. Почувствах се доволна, че помогнах.

ДОБРО Е ДА ПРИБЕРЕШ И СЪХРАНИШ ИЗГУБЕНА ВЕЩ, А СЛЕД ТОВА ДА ПОТЪРСИШ НА КОГО Е.

Венцислава Юлиянова Христова

5 клас

БАБА МИ

Най-добрият човек за мен е баба ми Смиляна. Тя винаги е готова на всеки да помогне. А за мене може да си даде и душата. Винаги когато съм била болна, тя е стояла до леглото ми. Давала

ми е лекарства, мерила ми е температурата. Имало е нощи, когато дори не е спала. Когато съм тъжна, отново баба ми е до мен. Тя винаги разбира какво ме мъчи и винаги ме съветва какво да направя. Говори ми хубави неща, докато се успокоя и се усмихна. Баба ми казва, че трябва да уча, за да успея в живота. Тя много държи на това, обича да ѝ разказвам уроците си и често ми помага. Когато съм весела, баба се радва заедно с мен. Мога всичко да споделя с моята баба и много я обичам. Искам като стана голяма, да приличам на нея .

ДОБРО Е ДА РАЗПОЗНАЕШ ДОБРИТЕ ХОРА И ДА ИСКАШ ДА БЪДЕШ КАТО ТЯХ.

Лили Сергеева Ярославова

5 клас

СЛУЧКА ВЪВ ВИЕНА

Моите родители от много години работят в Австрия. Лятото ни вземат при тях. Там е много хубаво. Навсякъде е чисто и подредено. Има много паркове и детски площадки. Там където живеем, има много семейства с деца. Ние ги познаваме и играем заедно. Винаги много се забавляваме.

Един ден изведнъж заваля дъжд и стана много студено. Валя цели три дни и ние не можехме да играем с приятелите си навън. Аз и сестра ми скучаехме въщи и с нетърпение чакахме да се оправи времето. Скоро спря да вали и напече слънце. Изтичахме на детската площадка. Там вече бяха всички деца. Решихме да играем волейбол. Забавлявахме се, но аз се изморих. Спрях да играя и седнах на пейката. И тъкмо тогава забелязах едно портмоне. Взех го и го отворих – имаше австрийски пари, различни бележки, календарче, ключ и лична карта. С нас играеше и едно австрийско дете. Казва се Карол. Показах му личната карта. Оказа се, че е на

едно друго дете от квартала, което преди малко си беше тръгнало. Намерихме го у тях и му дадохме портмонето. То благодари. Когато си тръгвахме, чухме как говори на майка си на немски. Карол каза, че разказвало за случката, а майка му казала, че сме добри деца и то трябва да прилича на нас.

ДОБРО Е ВИНАГИ ДА СИ ЧЕСТЕН.

Геновева Недкова Маринова

5 клас

В МАХАЛАТА

Всички деца бяхме излезли на улицата. Измисляхме си различни игри – надбягвахме се, хвърляхме камъни по тенекиени кутии. Няколко момчета бяха дошли с конете си и си правеха кушии. Други бяха с колелета. Улицата, на която играем, е много стръмна, защото махалата е разположена на баир. Момчетата се спускаха по него.

Един ден беше много топло. Карахме колелетата. Изведнъж едно от момчетата изхвърча в канавката. Всички се втурнахме да му помагаме. Целият му крак беше в кръв. Казах на брат ми да изтича до училище и да поиска памук, бинт и спирт. Той се върна бързо. Промихме раната и превързахме крака на момчето. Можехме да правим това – бяха ни учили в училищния клуб за оказване на първа помощ. Колелото беше изкривено. Брат ми го поправи. Нашият приятел не можеше да върви сам и ние му помогнахме да си отиде вкъщи. Той ни благодари, а ние бяхме доволни, че успяхме да му помогнем.

ДОБРО Е ДА СЕ ПРИТЕЧЕШ НА ПОМОЩ, АКО ТВОЙ ПРИЯТЕЛ СЕ Е НАРАНИЛ.

Росица Николова Радева

7 клас

ТЕЖКИТЕ МОМЕНТИ В МОЕТО СЕМЕЙСТВО

Дядо ми беше много болен. Наложих се да бъде опериран в София. Много се разтревожихме всички. Операцията мина успешно. Отидохме с родителите ми на свиждане. Беше много тежко да го видим в такова състояние. След една седмица го прибрахме къщи. Дядо трябваше да лежи. Не можеше да върви и да се обслужва сам. Всяка вечер се редувахме с майка ми, баба ми и сестра ми да се грижим за него. Често не можех да спя, защото не исках да го оставям сам. Повдигах го, за да седне удобно. Давах му вода, хранех го. Винаги бях до него. Сменяхме му превръзките, раздвижвахме го. Заведахме го отново в болницата, за да му махнат конците. Болките му продължаваха, а аз все стоях до главата му и му давах кураж. Малко по малко дядо ми започна да се оправя. Излизаше за кратко навън, сядаше и можеше вече сам да се храни. Дойде да го види и леля ми. Тя много се разтревожи и дълго плака. Остана няколко дни и не се отделяше от него. Всички бяхме много щастливи, че любимият ни дядо беше вече добре. Направихме курбан. По стар ромски обичай събрахме деца и ги нахранихме.

ДОБРО Е ДА НЕ ИЗОСТАВЯМЕ БЛИЗКИТЕ СИ, АКО ИМАТ ТЕЖКИ МОМЕНТИ.

Красимира Румянова Красимирова

8 клас

ГОЛЯМАТА ЛЮБОВ

Мама била на единадесет години. Тя имала няколко приятелки, с които играела по цял ден. Баба ми не харесвала някои от тях, защото родителите им били неграмотни, бедни и често нехаели за децата си. Забранила ѝ да се вижда с момичетата. Майка ми не се подчинила и тайно ходела при тях. Баба разбрала и я наказала да не излиза от къщата. Мама много тъгувала, често плачела. Един

ден ден избягала. Никой не я видял. Започнали да я търсят и чак тогава забелязали, че обувките ѝ са пред вратата. Мама тръгнала по домашни чехли. Близко край селото имало река и тя трябвало да мине през нея. Когато преминавала, единият чехъл се изхлузил от крака ѝ и водата го понесла. Майка ми не успяла да го хване. Наблизо играели момчета. Някои хвърляли камъни във водата, други си дялкали върбови клонки. Моята майка ги извикала и ги помолила да ѝ помогнат. Те започнали да се смеят и да ѝ се подиграват. Само едно от тях веднага скочило и без да казва нищо, си махнало обувките, навило си крачоците и влязло в реката. Това момче бил баща ми. Той бързо намерил чехъла и го дал на мама. Тя се зарадвала и му благодарила. Така се запознали и се влюбили. Започнала голямата им любов, която още е жива.

ДОБРО Е ДА ПОМОГНЕШ НА МОМИЧЕ.

Сейман Метинава Салимова

7 клас

ЛОШИЯТ ЧОВЕК

Отдавна в селото се носеше слух, че в края на махалата живее човек, който върши само лоши неща. Той обикновено странеше от всички. Казват, че този човек никога не е виждал добро и това е причината да пакости.

Един ден реших да се срещна с него. Тръгнах сама. Отидох до къщата му и се огледах. По едно време той се появи. Беше на около петдесет години, слаб и висок. Имаше големи черни очи и мрачен поглед. Изглежда ме зловещо. Носех му питки с мед. Човекът се учуди на моето посещение. Поговорих с него и разбрах, че досега не му се е случвало някой да се интересува от него. Беше много щастлив. Каза ми, че това, което съм направила, е най-голямото добро за него. А за мен беше най-обикновена постъпка. Просто

исках да го видя и да проверя дали наистина е толкова лош. Нещо ми подсказа, че е добър човек, но животът му е бил лош и се е озлобил към всички.

ДОБРО Е ДА СЕ ОПИТАШ ДА РАЗБЕРЕШ ПРИЧИНИТЕ ЗА ЛОШИТЕ ПОСТЪПКИ НА НЯКОГО.

Мирай Снежанова Севдалинова

7 клас

ЕДИН ЗИМЕН ДЕН

Днес заваля първият сняг. Беше студено. Трябваше да взема братовчед ми от детската градина. Имаше и други хора, които вземаха децата си. Видях един възрастен човек, който не можеше да облече внука си. Предложих да му помогна. Облякох и обух детето, а дядото ми благодари. Тръгнах си. Аз приготвих братовчед ми Бисер и също излязохме от детската градина. Беше натрупало много сняг. Обувките на малкия ми братовчед бяха малко скъсани и аз реших да го нося на гръб, за да не му се намокрят крачетата. Прибрахме се. Като взех да го събличам, видях, че е премръзнал. Стоплих вода, загреях го и го преобух. Хлапето се отпусна и заспа. Малко след това се прибра от училище големият ми братовчед Красимир. Разбрах, че е болен. Силно кашляше и имаше температура. Веднага му приготвих и на него леген с гореща вода и сол. Направих му билков чай с лимон. Завих го с юргана и го оставих да поспи. На другата сутрин му беше отминало.

ДОБРО Е ДА БЪДЕШ ДО БЛИЗКИТЕ СИ, АКО СЕ РАЗБОЛЕЯТ.

Веска Розова Искренова

7 клас

СПАСИТЕЛИ

През лятото ние много обичаме да ходим на язовира. Ловим риба, къпем се и много се забавляваме. Станавме рано. Денят беше слънчев от сутринта. Пригответхем си раниците и тръгнахме. Бяхме аз, двама мои братовчеди и няколко наши приятели. Язовирът не е далече от селото и скоро пристигнахме. Настанихме се под едно дърво. Ние, момичетата, се захем да правим сандвичи, а момчетата започнаха да събират дърва за огън. По едно време чухме викове. Някой викаше за помощ. Огледахме се и видяхме, че във водата има някой. Всички стояхме като вцепенени. Само братовчед ми се хвърли в язовира. Стигна с плуване до удавника, хвана го здраво и започна да го тегли към брега. Ние се втурнахме да помагаме, изтеглихме го и го оставихме да лежи. Видяхме, че е момче на около десет години. Не го познавахме. Не беше от нашето село. Едно от момичетата каза, че трябва бързо да му направим изкуствено дишане. Знаехме как се прави, защото бяхме го учили в училищния клуб за първа помощ. Единият ми братовчед се обади на 112 и извика помощ. Дойде линейка и го откара в болницата в Търговище. По-късно и ние се прибрахме. Гордеех се с братовчед си. Той спаси човешки живот, а ние му помогнахме. Всички бяхме много щастливи. Надвечер в селото спря кола. Бяха родителите на момчето, което щеше да се удави. Бяха дошли да ни благодарят. На другата сутрин всички говореха какво сме направили.

ДОБРО Е ДА НЕ СЕ ЗАМИСЛИШ, АКО ТРЯБВА ДА СПАСИШ ЧОВЕШКИ ЖИВОТ.

Сейман Метинава Салимова

7 клас

НАМЕРЕНИТЕ ПАРИ

Това, което се случи, беше през лятото. Аз и моето семейство отивахме да берем вишни. Същият ден ни бяха дошли гости – леля ми. Върнахме се от работа и ги посрещнахме. Те останаха да пре-noщуват.

На сутринта и леля искаше да дойде с нас да бере вишни. Станахме, закусихме и се приготвихме. По едно време видях, че на земята има банкнота от 5 лева, взех я и я дадох на леля. Парите били нейни. Благодарни ми и ми ги подаде да се почерпя. Аз ѝ отказах, защото тези пари не бяха мои.

ДОБРО Е ДА НАМЕРИШ ЗАГУБЕНИ ПАРИ И ДА ГИ ВЪРНЕШ ОБРАТНО НА ЧОВЕКА.

Мария Емилова Станиславова

7 клас

ДОБРОТО В МЕН

Не е важно дали си малък или голям, дали живееш на село или в града, дали си беден или богат... Не е важен произходът ти... Важно е само колко е голямо сърцето ти! Ако е голямо, ще има в него място за всеки. Душата е щастлива, когато в нея живее доброта!

Когато кажа добра дума, виждам радост в очите на хората и това ме кара да се чувствам добре. Благородните постъпки се помнят дълго. Аз искам хората да ме запомнят с добро и затова се опитвам да помагам на всеки. Често съм тъжна и плача. Понякога се чувствам много самотна. Живея с баба си и много ми липсват родителите ми. Когато помогна с нещо на някого, се чувствам щастлива.

ДОБРО Е ДА СЕ РАДВАШ НА ЩАСТИЕТО НА ДРУГ.

Илияна Алекова Янкова

8 клас

ШАРЕНИЯТ ПАПАГАЛ

Имам една приятелка от Варна. Тя се казва Виктория, но аз я наричам Вики.

Един ден тя беше дошла у нас и аз я попитах за какво си мечтае. Тогава тя сподели с мен, че мечтае да си има говорещ папагал. Описа ми също как трябва да изглежда – сивочерен, с червена опашка и червена човка.

Реших, че ще направя всичко възможно да събера парички и да ѝ подаря папагал за рождения ѝ ден.

В продължение на повече от година събрах 200 лв. и ѝ купих най-красивия папагал. За това птиче намерих и най-хубавия кафез – зелена клетка с кристали.

Обадих ѝ се по телефона. Казах ѝ, че имам изненада за нея. Попитах я кога ще идва на село. Тя ми каза, че след седмица ще има рожден ден и тогава ще се видим. Развълнува се много и може би очакваше с нетърпение да се срещнем. Дойде очакваният ден. Аз избързах да я поканя у нас. Завързах очите ѝ и бях научила папала да казва: „Обичам те!”

Стана така, както си го бях намислила. Папагалът ѝ каза: „Обичам те!” Тя се изненада и не знаеше какво се случва. Аз ѝ казах, че мечтите се сбъдват. Отвързах ѝ очите и какво да види? Пред нея стоеше един шарен говорещ папагал и тя не знаеше дали беше истина или сън. Каза ми: „Благодаря ти, Веси. Ти си най-добрата ми приятелка”. Разчувства се и се разплака. Помолих я да не плаче. Казах ѝ, че сега предстои да направим едно чудесно празненство – донесох торта, лакомства, напитки. Сложих свещичките и запях

песента: „Честит рожден ден!“. Поканихме и други приятели. Този ден беше незабравим. Ще го помня цял живот.

Направих едно добро за най-добрата ми приятелка.

ДОБРО Е, КОГАТО ПОМОГНЕШ ДА СЕ СБЪДНАТ ЖЕЛАНИЯ.

Веска Розова Искренова

7 клас

ЕДИН ЛЕВ

Веднъж намерих един лев в училищния коридор. Децата ми казаха: „Похарчи го! Този лев е твой късмет!“ Аз обаче знам от баба ми, че не трябва да харча пари, които не са мои. Представих си, че този, на когото са парите, днес е останал гладен, защото не е могъл да си купи закуска. Може би семейството им е бедно и този лев е бил последният им сутринта. В нашето училище има много такива деца. Тези мисли много ме натъжиха. Реших, че най-правилното е да потърся класната и да дам левчето на нея, та тя да разбере на кого е. Така и направих. Някои момчета започнаха да ми се подиграват и да ми казват, че съм много глупав. Ядосах им се, но после реших да не им обръщам внимание. Попитах ги само дали няма да са довольни, ако те си изгубят парите и някой им ги върне.

Класната, госпожа Георгиева, събра децата след часовете. Попита всички как е минал денят ни в училище, какво хубаво ни се е случило. Всички започнаха да викат един през друг, че днес е бил хубав ден. Госпожа Георгиева ги прекъсна и попита: „А нещо лошо на някого случи ли му се?“ Тогава едно момче каза, че за него денят не е хубав, защото е загубил единия лев, който сутринта баща му е дал. Всички знаехме, че семейството на този наш съученик е много бедно, родителите не работят и рядко дават джобни пари на децата си. Всички мълчаха. Нашата класна извади левчето

и му го даде. Каза пред всички, че аз съм го намерил и съм го предал. Нашият съученик се усмихна. Каза, че парите са били за закуска за него и за брат му. Благодарите ми. Останалите деца започнаха да ръкопляскаат.

Почувствах се добре, защото разбрах, че съм постъпил правилно.

ДОБРО Е ДА СЕ ПОСТАВИШ НА МЯСТОТО НА ДРУГИЯ.

Ангел Лилянгов Щерев

7 клас

ЩАСТЛИВОТО ДЕТЕ

Доброто трябва да присъства в живота на всеки човек. Чрез него той се доказва и така му се случват чудеса.

Искам да разкажа за доброто, което направиха мои роднини за едно изоставено дете. Това семейство са роднини на баба ми. Те искаха да си осиновят дете. Ние им помогнахме и така те осиновиха едно момиче на име Гергана. Момиченцето беше на девет години. Беше много мило и симпатично дете.

То имаше една мечта – да отиде на море. Осиновителите не бяха много заможни хора, но въпреки всичко намериха начин да го заведат. Аз и баба ми имахме някакви спестени пари и им предложихме. Отначало не искаха, но после ние настояхме и те ги взеха.

Тръгнаха на море. Герито всеки ден ми се обаждаше да ми каже как протича денят ѝ. Беше доволна от всичко, което ѝ се случваше по време на почивката. Забавляваше се много и беше благодарна на мен и на баба ми.

Върнаха се. Гергана дойде при мен, гушна ме и ми каза, че аз съм най-добрият ѝ приятел и ме обича много.

Тези нейни думи ме просълзиха и аз разбрах, че сме направили нещо хубаво.

ДОБРО Е ДА ПОМОГНЕШ НА ИЗОСТАВЕНО ДЕТЕ И ДА МУ
ДАДЕШ НАДЕЖДА ЗА ЖИВОТ.

Веска Розова Искренова

7 клас

ДОБРИЯТ СЪВЕТ

Най-добрият човек за мен е така ми Христина. Тя ми е братовчедка и приятелка. Когато съм с нея, винаги ми е приятно. Много я обичам. С нея мога всичко да споделя и знам, че ще ми даде най-добрия съвет.

Един ден в училище се скарахме с приятелката ми Лили. Бях много разстроена. Тръгнах си. Вървах сама. Не исках с никого да говоря. Мислех си само за случилото се. Колкото повече мислех, толкова повече ми ставаше мъчно. Не можех да удържа сълзите си. Вървах и плачех. Прибрах се вкъщи. Кака Христина ме посрещна и веднага разбра, че нещо се е случило. Разказах ѝ всичко. Тя ме изслуша, после ме прегърна и започна да ме успокоява. Посъветва ме да отида у тях и да се извиня. Не го направих, защото реших, че трябва да го направя в училище пред целия клас. На другия ден станах рано. Бързах да отида първа в училище. Вълнувах се. По пътя си мислех как и какво ще кажа на Лили.

В класната стая нямаше още никого. Седнах и зачаках. Децата започнаха да идват едно по едно. Скоро се събрахме всички. Тогава станах и се извиних на Лили. Съучениците ни замълчаха. Моята приятелка дойде при мен, прегърна ме и каза: „Глупаво е да се караме. Ти си най-добрата ми приятелка. И двете имаме вина. Да си простим и да забравим”. Всички наши съученици започнаха да ръкопляскаат.

Разбрах колко е била права така ми. Знам, че когато не съм сигурна как да постъпя, тя винаги ще ми помогне.

ДОБРО Е ДА УСПОКОИШ НЯКОЙ, КОЙТО Е РАЗТРЕВОЖЕН
И ДА МУ БЪДЕШ ПОЛЕЗЕН СЪС СЪВЕТ.

Ани Венциславова Христова

5 клас

КРАЖБАТА

Веднъж, когато бяхме още в четвърти клас, решихме да си направим пикник. Разбрахме се да дадем парички и да си купим лакомства. Госпожа Василева възложи на сестра ми да ги събира. Тя имаше вече 10 лева, дадени от наши съученици. Имахме физическо и играехме на спортната площадка. Когато часът свърши и се върнахме, видяхме класната стая отворена. Дежурният беше забравил да заключи. Чантите на всички бяха на пода, някои от тях бяха отворени, а други – почти изсипани. Сестра ми веднага потърси парите – нямаше ги. Тя много се разстрои и започна да плаче. Класната побърза да попита във всички класове, но никой не си призна. До края на деня никой не ги остави на мястото, което бяха определили учителите.

Всички много се разочаровахме. Разбрахме колко лошо се чувства човек, когато му откраднат нещо. Класната каза, че никой от нашия клас не бива да прави така. Събрахме отново пари, купихме си сладки неща и си направихме пикник. Но тази случка запомнихме завинаги. Всеки от нас е имал моменти, когато е пожелавал да има нещо, но никой не си е помислял да го открадне.

ДОБРО Е ДА НЕ СИ ПОМИСЛЯШ, ЧЕ МОЖЕШ ДА ОТКРАДНЕШ
НЕЩО, ЗА ДА ГО ИМАШ.

Юлия Недкова Маринова

5 клас

НОВИТЕ ОБУВКИ

Тази сутрин станах много рано. Искях да отида в училище по-скоро. Моята най-добра приятелка имаше рожден ден. Не трябва-ше дълго да мисля какъв да бъде подаръкът ми. Знам, че тя има една мечта – да има нови обувки. Семейството ѝ е много бедно. Майка ѝ и баща ѝ не работят. Тя има повече братя и сестри.

Къщата им е малка и стара. Няма хубави дрехи и дори понякога нямат какво да ядат. Аз обичам да ходя у тях, защото те живеят задружно и весело.

И така – купих на моята приятелка обувки и бързах да ѝ ги подаря. Дойдох рано в училище, в класната стая нямаше още никого. След малко дойде нашият класен ръководител – господин Йорданов. Попита ме защо съм дошла толкова рано. Отговорих му. Той каза, че много хубаво съм постъпила. След малко влезе и приятелката ми. Честитих ѝ рождения ден и ѝ дадох подаръка. Тя първо много се изненада. После започна да скача от радост и да пита какво ѝ подарявам. Казах ѝ, че е това, което най-силно е желала. Започна бързо да отваря пакета. Видя обувките и ме прегърна. Благодарих ми и каза, че не е получила никакъв друг подарък. Много ми домъчня, но бях доволна, че направих добро.

Накарах най-добрата си приятелка да се чувства щастлива.

ДОБРО Е ДА НАПРАВИШ ЩАСТЛИВ НАЙ-ДОБРИЯ СИ ПРИЯТЕЛ.

Юлия Недкова Маринова

5 клас

ПОМОЩНИК

Аз съм седмокласник. Казвам се Андриян. Много често помагам на работника по поддръжка – чичо Селим. Всеки ден правя по

нещо. Много често пренасяме столове и маси, сменяме счупени стъкла. Когато майстори нещо, гледам внимателно, за да се науча и аз.

Веднъж с него направихме бравата на кабинета по биология. Спомням се, че съм участвал и при боядисването на други кабинети.

Чичо Селим винаги търси моята помощ, защото знае, че веднага ще отида. Харесва ми да правя това.

ДОБРО Е ДА ПРАВИШ УСЛУГИ И ДА ПОМАГАШ НА ХОРАТА.

Андриян Анетов Анчов

7 клас

МАЙКА МИ

Казвам се Красимира. Имам сестра, която се казва Рени. Искам да ви разкажа нашата история. Когато бяхме малки, баща ни ни изостави. Често се караха с мама. Един ден той не се прибра. Мама каза, че трябва да се оправяме сами. Обеща ни, че тя никога няма да ни изостави. Събрахме малко багаж и се преместихме при баба. От този ден за нас се грижеха мама и баба. Средствата, с които разполагахме, бяха малко, но ние имахме всичко. Никога не са ни лишавали от нещо. Винаги имахме нови и хубави дрехи и обувки. Мама никога не купуваше нещо за себе си. Винаги мислеше първо за нас. Баща ни така и не се върна. Все още живея само с мама. Сестра ми се омъжи. Тя живее в друго село. Много искам да е щастлива. И да няма съдбата на майка ни. Въпреки всичко, което преживя, нашата майка продължава да е винаги до нас.

ДОБРО Е ДА СЕ ГРИЖИШ ЗА ДЕЦАТА СИ, ДОРИ КОГАТО ТИ Е МНОГО ТРУДНО.

Красимира Румянова Красимирова

8 клас

МОЯТА ИСТОРИЯ

Искам да разкажа за едно момиче и баща му. То от малко мечтаело да получи образование. Желанието на бащата пък било дъщеря му да стане лекар и да помага на болните хора. Семейството години наред било в затруднено положение. Бащата все по-често не можел да осигури нужните пари, за да издържа детето си. Непрекъснато мислел как да сбъдне мечтата на дъщеря си. Решил да я вземе със себе си в чужбина. Наложило се момичето да напусне училище. Заминали. Мъжът работел от сутрин до вечер, но припечелвал малко. Живеели в мизерия. Детето не ходело на училище, по цял ден било самò и много тъгувало. Ден след ден минавали дните, а животът им не ставал по-лек. Бащата дълго мислил и накрая взел решение да върне дъщеря си в родното село. Това бил единственият начин да поправи грешката си и да даде възможност на момичето си отново да учи. Детето трябвало да живее с баба си. Отново тъгувало, но поне се записало в училище. Вече имало приятели. Родителите много му липсвали, но тяхното място все по-често заемали две учителки – г-жа Георгиева и г-жа Русева. От тях момичето научавало много за живота, за хората и отношенията между тях. Получавало обич, разбиране и подкрепа.

Е, това момиче съм аз. Пропуснах няколко години, но продължавам образованието си. Сега съм в осми клас, а след това ще уча в града. Вече знам какво да правя, за да сбъдна мечтите си.

ДОБРО Е ДА ПОМОГНЕШ НА НЯКОГО ДА НАПРАВИ МЕЧТИТЕ СИ РЕАЛНОСТ.

Илиана Алекова Янкова

8 клас

НЕЩАСТНОТО СИРАЧЕ

Неотдавна ми разказаха една история – за едно момче, което се казва Иван. Баща му умрял при катастрофа, а майка му го оставила. Момчето било само на десет години. Останало на улицата. Дрехите и обувките му се изпокъсали. Често му било студено, чудело се къде да се сгуши, за да не го брули вятърът и да не го мокри дъждът. Всеки ден го мъчел страшен глад. Понякога просело, друг път ходело по къщите да търси някаква работа срещу храна. Нощем спяло винаги на едно и също място – на ъгъла до магазина.

Една вечер в магазина влязъл непознат мъж. Той бил добре облечен, по всичко личало, че е богат. На излизане той забелязал момчето и се поспрял. Приближил се и попитал детето защо е тук и къде са родителите му. Момчето разказало историята си, а възрастният човек се просълзил, докато го слушал. След това му казал, че иска да му покаже нещо. Завел го в дома си. Къщата била голяма и красива. Имала много стаи и широк двор. Мъжът му казал, че може да се изкъпе и да си почине. Дал му чисти дрехи и му казал като е готов, да дойде в кухнята. Когато Иван се появил, бил неузнаваем. А на масата го чакала много храна.

ДОБРО Е, АКО ВЕЧЕ СИ БОГАТ, ДА НЕ ЗАБРАВЯШ КАК СЕ ЧУВСТВАТ БЕДНИТЕ.

Илияна Алекова Янкова

8 клас

КЪСМЕТ

Ние сме четири деца – имам още двама братя и една сестра. Аз съм най-големият. Когато бях в първи клас, мама почина. Останахме сами с баща ни. Чичо каза, че може да вземе мен и сестра ми да живеем у тях. Така и стана. Аз имам късмет.

Един ден сестра ми вдигна висока температура. Чичо не беше получил пари и нямахме нито стотинка. Чудехме се какво да правим. Реших да отида да поискам от някого. Тръгнах по улицата и започнах да мисля при кого да отида. Изведнъж забелязах в калта десет лева. Бързо ги взех, дори не помислих, че някой може да ги търси. Казах си: „Господ е милостив и сега ми помага!” Изтичах вкъщи и ги дадох на чичо ми. Той купи лекарство и до вечерта температурата спадна. Малката ми сестричка вече беше добре!

На другия ден отидох в магазина. Имаше опашка. Хората си говореха доста високо. Изведнъж чух една баба да се оплаква, че всичко е много скъпо... И на всичкото отгоре вчера е изгубила десет лева.

Отидох при нея и ѝ казах, че аз съм ги намерил. Разказах ѝ вчерашната случка. Казах ѝ, че когато чичо получи някакви пари, ще ѝ ги върнем. Бабицката се просълзи и каза: „Халал да са ви! Господ е поискал така да бъде! Живи и здрави бъдете!”

Запомних постъпката и думите на тази баба.

ДОБРО Е ДА БЪДЕШ ВЕЛИКОДУШЕН.

Росен Славчев Илианов

7 клас

III РАЗДЕЛ

ДОБРОТО, проявено към

животни,

птици,

природа

... За да повярваме в доброто, трябва да започнем да го правим...

МОМИЧЕТО И КОТЕНЦЕТО

Беше студен зимен ден. Дълбок сняг затрупа цялото село. Едно момиче отиваше към дома на своята приятелка. То беше облечено със син панталон и тънка червена блуза. На раменете си беше наметнало жилетка. Обувките бяха скъсани и краката на момичето бързо започнаха да замръзват. То стигна до ъгъла на улицата. Изведнъж чу гласче на котенце. Огледа се. Нищо не видя, но скимтенето продължаваше. Наблизо имаше кошче за боклук – гласът идваше оттам. Момичето приближи и видя малкото котенце, което трепереше от студ. Бързо го взе, погали го и усети, че крачето му е счупено. Девоичето се натъжи, очите му се напълниха със сълзи от съжаление. Притисна силно малката животинка до гърдите си. Искаше да стопли котето, което беше много измръзнало и продължаваше да трепери от студ. Момичето реши да го занесе вкъщи. Остави го до печката. Трябваше и да го нахрани. Отвори шкафа, където прибираха хляба, но нямаше нито едно парче. После се сети, че може да вземе от съседката мляко. Отиде до тях, помоли я и тя даде една чаша. Момичето се върна вкъщи и сипа млякото в една купичка. Котенцето го подуши и започна да пие. След това момичето превърза крачето на малкото животинче, сложи го на леглото и легна до него. Така детето се грижи за котето няколко дни и то оздравя напълно.

ДОБРО Е ДА НАХРАНИШ ГЛАДНО ЖИВОТНО.

Илияна Алекова Янкова

8 клас

КОКО

Разхождах се по улицата на селото. Изведнъж чух скимтене на малко кученце. Ориентирах се по гласа. В тревата край пътя видях едно малко кученце. То гледаше жално към мен. Взах го, за да го погалья и открих, че има трън в лапичката. Занесох го у дома и му извадих бодила. Промих му раничката с ракия. Сложих му храна и вода. Кръстих го Коко. Върнах го там, където го бях намерила, защото си помислих, че майка му ще го търси. Всеки ден ходех при него и му носех храна и вода. При всяка среща му казвах:

– Коко, много се радвам, че те открих. Ти си толкова добро и сладко кученце.

Един ден отидох, но него го нямаше. Аз много се натъжих и си тръгнах. Когато се върнах вкъщи, видях Коко там. Толкова много се изненадах и зарадвах! Моето приятелче беше живо и здраво. Направих му къщичка в нашия двор. Много съм щастлива, че малкото кученце вече живее при нас.

ДОБРО Е ДА ПРИЕМЕШ В ДОМА СИ МАЛКО НЕЩАСТНО ЖИВОТИНЧЕ.

Венцислава Юлиянова Христова

5 клас

ГЪЛЪБЪТ

Един ден от покрива на нашата къща падна един гълъб. Той беше ранен. Едното му крило беше в кръв. Видях го и много се изплаших. Не знаех какво да правя. Приблжих се. Опитвах се да го взема, но гълъбът започна да пърха и да се мята. Събрах кураж и пак опитах да го хвана. Този път успях. Занесох го вкъщи. Полях му крилото с ракия, а той потрепери от болка. Завих го в едно одеяло. Сложих го на леглото до печката. Цял ден той не мръдна оттам. Грижих се за него няколко дни. Скоро крилото му оздравя и той

дори започна да гука. Изнесох го навън и го пуснах на свобода. Гълъбът беше бял. А белите гълъби носят щастие...

ДОБРО Е ДА НАПРАВИШ ДОБРО, БЕЗ ДА СЕ ЗАМИСЛИШ.

Албена Стефанова Данаилова

7 клас

МАЛКОТО ПТИЧЕ

Денят беше слънчев от сутринта. Наспах се рано. Мама вече правеше закуската. Закусих. Майка ми попита:

- Искаш ли да събереш малко ябълки в градината?
- Добре, мамо – казах аз.

Взех една кошница и отидох при старото ябълково дърво. Имаше много нападали червени ябълки. Започнах да ги събирам една по една. Изведнъж чух писукане в тревата. Огледах се и видях едно малко птиче. То беше рошаво и имаше жълтичко около човката. Взех го. Цялото трепереше. Погалих го и видях, че едното му крилце виси. Занесах го у дома. Мама каза, че крилцето му е счупено и трябва да го превържем. Сложихме една пръчица и го пристегнахме с парцалче. Направихме му гнездо в едно кашонче. Дадохме му трохици и вода. То нищо не яде и продължи да трепери. Остана при нас няколко дни. Вече беше изкълвало хляба. Отвързах му крилцето и видях, че е заздравяло. Една вечер го оставих в кашончето на прозореца. Сутринта забелязах, че го няма. Много се натъжих. Изплаших се, помислих, че го е изяла котката. Мама каза, че е оздравяло и е излетяло на свобода. На следващия ден го видях кацнало на нашата ограда.

ДОБРО Е ДА ПОМОГНЕШ НА РАНЕНА ПТИЦА И СЛЕД ТОВА ДА Я ПУСНЕШ НА СВОБОДА.

Деси Светозарова Сергеева

5 клас

КОТЕТО

Вчера тръгнах да се разхождам из селото. Вървах по една улица и изведнъж чух мяукане. Спрях се, но нищо не видях. Отново тръгнах и пак чух същия глас. Стори ми се, че идва отгоре. Погледнах близкото дърво. На един клон едва забелязах малко котенце. То беше много изплашено и сякаш ми казваше: „Помогни ми !” Опитах се да го стигна, но дървото беше много високо. Помъчих се да се кача, но не успях. Трябваше някой да ми помогне. Видях една моя приятелка. Тя се казва Сузи. Разказах ѝ какво съм видяла и тя каза, че ще ми помогне. Отидохме у тях и взехме една стълба. Едва я носехме, защото беше много тежка. Подпряхме я на дървото. Аз държах стълбата, а Сузи се качи и взе котето. То беше много малко и цялото трепереше от страх. Продължаваше да мърка и да гледа жално. Ние дълго го гушкахме и го галихме, за да го успокоим. След това почнахме да търсим майка му. Наблизо видяхме една голяма котка. Пуснахме малкото и то веднага отиде при нея. Така аз и Сузи спасихме едно беззащитно коте.

ДОБРО Е, АКО НАМЕРИШ ИЗГУБЕНО МАЛКО ЖИВОТНО, ДА ГО ЗАНЕСЕШ ПРИ МАЙКА МУ.

Геновева Недкова Маринова

5 клас

ПТИЧЕНЦЕТО

Един ден играех в градината. Берях си цветя, треви и листа, за да си направя после хербарий. По едно време мама ме извика за обяд. Тръгнах. Близко до къщата има голямо ябълково дърво. Наближих го и чух силно писукане на птиче. Огледах се, но нищо не видях. Започнах да търся в тревата. Под едно клонче намерих малко птиче. То имаше сива перушинка и жълто около човчицата. Знам, че това означава, че е малко и не може да лети. Беше паднало от

гнездото. Трябваше да го спася, защото или щете да умре от глад, или щяха да го изядат котките. Взех го и изтичах въщи, за да питам мама какво да направя. Тя каза, че трябва веднага да го върнем в гнездото, за да го намери майка му и да се погрижи за него. Взехме стълба. Аз се качих и го върнах. Бързо долетя майка му и започна радостно да пее. Мама каза, че птицата се радва и ми благодари за добрината.

ДОБРО Е ДА СПАСИШ ОТ СМЪРТ ПТИЦА.

Милена Албенова Младенова

5 клас

МАЛКИТЕ КУЧЕНЦА

Един ден аз и братовчедка ми Ани излязохме навън да играем. Събирахме листа и камъчета. Изведнъж видяхме две малки кученца. Те се бяха сгушили и скимтяха. Изглеждаха напълно беззащитни. Трепереха от страх. Решихме да ги вземем у дома, но после размислихме. Ани каза, че майка им е някъде наблизо и ще ги търси. На другия ден отидохме на същото място още сутринта. Малките ги нямаше. Много се натъжихме. След малко дойдоха и други деца от махалата. Попитахме ги дали не са виждали кученцата и майка им. Нашите приятели ни казаха, че животинките нямали майка. Те видели как едно голямо момче натъпкало кутретата в един чувал и ги занесло някъде. Решихме, че ще ги намерим. Обикаляхме улиците. Разпитвахме хората. Изведнъж задуха силен вятър и заваля пороен дъжд. Развихри се буря и стана много страшно. Аз и Ани не се изплашихме и не се отказахме да търсим кученцата. Бяхме целите мокри и премръзнали. Изведнъж, както тичахме по една от улиците, видяхме двете животинки. Те бяха завързани за едно дърво. Скимтяха и трепереха от студ и страх. Бързо ги взехме. Скрихме

ги под дрехите си и изтичахме въщи. Подсушихме ги и ги сложихме на топло до печката. Баба донесе топла супа. Направихме им попарка и ги нахранихме. Грижихме се така за тях няколко дни. Скоро започнаха непрекъснато да тичат след нас и да искат да си играем. Баба каза, че животните са най-щастливи, когато са на свобода. Решихме да не ги затваряме у дома, а да ги оставим да ходят където си искат.

ДОБРО Е ДА НАПРАВИШ НЯКОГО ИСТИНСКИ ЩАСТЛИВ, КАТО ГО НАПРАВИШ СВОБОДЕН.

Венцислава Юлиянова Христова

5 клас

БОЛНОТО КОНЧЕ

Аз обичам много животните. Грижа се за тях – храня ги, почиствам им, извеждам ги на паша. Веднъж бях в гората за дърва и видях едно малко конче. То едва стоеше на крачетата си. Беше болно. Приближих се. Погалих го, но то ме гледаше жално. Домъчня ми за него. Наблизо видях един овчар. Отидох при него и го попитах дали знае къде живее ветеринарният лекар. Той ми обясни. Качих се в каруцата и забързах натам. Намерих доктора и му разказах за болното конче, което оставих в началото на гората. Той се съгласи да му помогне и тръгнахме заедно. Щом стигнахме, видяхме, че кончето лежи на земята. Лекарят му повдигна главичката и му сложи лекарство в устата. След десет минути животинчето се изправи. След около час вече тичаше свободно на поляната. Качих се в каруцата и тръгнах към селото. Прибрах се въщи и разказах това на дядо си. Той се зарадва, че съм постъпила така и ме похвали: „Браво! Днес си направила добро! Утре то ще ти се върне!” Замислих се върху думите на дядо и се почувствах още по-щастлива.

ДОБРО Е ДА ПОТЪРСИШ ПОМОЩ, АКО НЕ МОЖЕШ ДА ПОМОГНЕШ САМ.

Мирай Снежанова Севдалинова

7 клас

ДИВОТО ЗАЙЧЕ

Една неделя аз и моето семейство отидохме в гората. Беше много прохладно и зелено. Седнахме на една полянка. Носехме си храна. Решихме да похапнем. По едно време в близките храсти се чу шумолене. Баща ми стана и отиде да види какво има там. Ние също се приближихме. Татко разтвори храстите и видяхме едно малко диво зайче. Беше се скрило сред клоните. Опитваше се да избяга. Баща ми го освободи и то изтича по поляната. Забелязахме, че бяга на три крака. Брат ми го подгони и отново го хванахме, за да разберем какво му е. Едното му краче беше наранено. Татко каза, че сигурно ловците са стреляли по него. Вземме го вкъщи. Промихме му раната с ракия и я намазахме с мехлем. Сложихме го да спи в една кошница. Грижихме се за него, докато му оздравя крачето. Много свикнахме с малкото зайче, но трябваше отново да го занесем в гората, защото то беше диво и обичаше свободата.

ДОБРО Е ДА ПОМАГАШ НА ДИВИТЕ ЖИВОТНИ, НО ДА НЕ ИМ ОТНЕМАШ СВОБОДАТА.

Сейман Метинова Салимова

7 клас

КОТЕТО

Един ден излязох навън и седнах на пейката пред къщата. Изведнъж в краката ми се мушна малко котенце. Веднага го взех, за да го гушна. Котето силно измяука. Поогледах го и видях, че

крачето му е счупено. Занесох животинчето вкъщи. Превързах го и се опитах да го нахраня. То беше много изплашено и нищо не похапна. Майка ми каза, че е момиченце и го кръстихме Сара. На другия ден котето започна да пие мляко и да тича из стаята. Разрешиха ми да остане у дома. Така започнах да се грижа за него всеки ден. То ходеше навсякъде след мен. Беше много игриво, непрекъснато искаше да играем. Един ден дойде сестра ми с детето. Каза, че ще остави Мирела да я гледаме. Племенницата ми е много малка и сладка. Като всяко дете и тя много обича животните. Веднага започна да гушка и да гали котето. С него се хранеше, с него заспиваше. Един ден видях, че в двора се навърта една голяма котка. Помислих си, че това може да е майката на Сара. Изнесох храна навън и нахраних и двете. От този ден голямата котка започна често да идва. Кръстихме я Рая и започнахме да се грижим и за нея. И така двете котки станаха част от нашето семейство. Много ги обичаме и трудно бихме се разделили с тях.

ДОБРО Е ДА НАПРАВИШ ДОБРИНА НА ВСЯКО ЖИВО СЪЩЕСТВО.

Красимира Румянова Красимирова

8 клас

ЛЯСТОВИЧЕТО

Дойде есента. Всичко беше покрито със златни листа. Слънцето пак грееше, но слабо. По жиците бяха накацали много лястовици – готвеха се да отлитат на юг. Натъжих се, защото на моя прозорец също имаше гнездо. Сега щеше да остане празно и нямаше да има кой да ме буди. Погледнах нагоре и видях, че там има птиче. На сутринта лястовичките бяха отлетели, а в гнездото все още се виждаше главичка. Стана ми ясно, че са го оставили. Сигурно е болно. Започнах да мисля какво мога да направя. Взех една

стълба и се качих. Взех пиленцето. Огледах го и видях, че крилцето му е наранено. Занесох го вкъщи. Мама прави мехлем за рани от невен. Когато се ударим, винаги ни маже с него и ни минава бързо. Намазах крилцето на лястовичето с него. Сложих го в една кутия от обувки. Държах го вкъщи няколко дни. Стараех се да се грижа добре за него. Една сутрин видях, че се оживи и започна да движи крилцата си. Зарадвах се много. Взех пак стълбата и отново го върнах в гнездото. На другия ден го нямаше. Баба каза, че е оздравяло, събрало е сили и ще настигне ятото.

ДОБРО Е ДА ПОМИСЛИШ КАКВО Е НАЙ-ПРАВИЛНО ДА НАПРАВИШ, ЗА ДА ПОМОГНЕШ.

Сейман Метинова Салимова

7 клас

ЗА ЖИВОТНИТЕ С ЛЮБОВ

Един ден аз и моят съученик Ангел играехме на улицата. По едно време чухме, че под едни дърва скимти нещо. Приближихме се и видяхме малко кученце. Взехме го вкъщи. То беше мръсно и гладно. Изкъпахме го и го нахранихме с попара. Дадохме му и вода. Направихме му колиба, постлахме му топла постелка и го сложихме вътре. Всеки ден отивахме да го видим, играехме си, грижехме се за него.

Един ден видяхме, че го няма. То беше избягало. Тръгнахме да го търсим, но не го намерихме.

След няколко дни решихме да обиколим района около горичката. Както вървахме, чухме скимтене. Гласът идваше изпод някакви дърва. Отидохме и видяхме, че това беше същото куче, което търсехме. Като ни видя, то ни позна и почна да се радва. Вдигнахме дървата и то излезе. Почна да върти опашка и да подскача весело.

Всички бяхме щастливи, защото открихме нашия приятел – любимото ни кученце.

ДОБРО Е ДА НЕ СЕ ОТКАЗВАШ И ДА ПРОДЪЛЖАВАШ ДА ТЪРСИШ КУЧЕНЦЕТО, КОЕТО СИ ИЗГУБИЛ.

Сейман Метинова Салемова

7 клас

БОНДЖУК

Беше съботен ден. На нашата улица имаше много деца. Играехме различни игри, гонехме се – беше много забавно.

По едно време се чу мяукане на коте.

Огледах се и видях наблизо малко котенце, което беше много красиво – очите му бяха сини, козината пухкава. Изглеждаше ми гладно и жадно. Реших да го взема вкъщи. Прибрах го, дадох му топло мляко и го изкъпах. Очичките му светнаха, като се нахрани. Започна да върти опашка, да мърка и да играе с мен. Реших да го нарека Бонджук.

Започнах да свиквам с него и всички много му се радвахме. Вечер заспиваше до мен, сутрин ме събуждаше с лапите си. Беше много послушно и умно коте.

ДОБРО Е ДА ДАДЕШ ПОДСЛОН НА МАЛКА ЖИВОТИНКА.

Мария Емилова Станиславова

7 клас

НАЗАР

Имам едно конче. То се казва Назар. Имам и куче на име Гарип. Те са ми приятели.

В един слънчев ден аз и моите четириноги приятели решихме да отидем на разходка. Стигнахме до една красива зелена поляна,

пълна с цветя. Завързах кончето си да пасе зелена трева, а с кучето се разхождахме, от време на време му подхвърлях една малка топка. То тичаше, носеше ми я... и така – голяма игра. По едно време видях, че моето конче е легнало на земята. Приближих се до него и забелязах, че на крака му имаше рана. Беше го ухапала змия. Съблякох си блузата и му завързах крака. Лека-полека се прибрахме вкъщи. Баба ми приготви някакви лекове с билки, намазахме болното място и съвсем скоро то оздравя.

Предстоеше да се проведе конно състезание. Назар също щеше да участва. Всички коне се наредиха и започна състезанието. Моето конче взе първо място и получи златен медал. Бях много щастлива.

ДОБРО Е ДА ПОМОГНЕШ НА ЖИВОТНО, А ТО ЩЕ ТИ ОТГОВОРИ С ПРИЯТЕЛСТВО.

Веска Розова Искренова

7 клас

МАЛКОТО КОТЕ

Беше зимен ден. Навсякъде беше побеляло. Излязох навън. Изведнъж видях, че нещо мърда и скимти. Това беше едно малко коте, което страдаше, защото беше изоставено. Приближих се до него, взех го и го занесох вкъщи. Майка ми ме попита къде съм намерила това малко животинче. Аз ѝ обясних, че беше на улицата, трепереше от студ и плачеше. Направих му топла постеля, дадох му мляко и то живна. По едно време се чу някакъв глас. Това беше една леличка, която търсеше малкото коте. Тя беше разбрала от друга жена, че аз съм прибрала котето у нас. Беше ми много мъчно, защото аз свикнах с него и всички го обичахме. Трябваше да ѝ го дам, защото то беше нейно и беше се загубило.

След време отидох да видя това коте. Беше пораснало. Приблизих се до него, а то започна да мърка и да върти опашка. Беше ме познало. Милвах го, взех си го в скута и бях много щастлива.

ДОБРО Е ДА СТОПЛИШ МАЛКО СЪЩЕСТВО В МРАЗОВИТИЯ ЗИМЕН ДЕН.

Байрямка Хасанова Хасанова

7 клас

ИЗГУБЕНИЯТ КОН

Един ден бях излязла на улицата и играех с децата. Покрай мен мина един човек, който беше разтревожен и говореше високо. Попитах го какво му се е случило. Той ми каза, че тръгнал да си търси кончето, което изчезнало преди два часа. Успокоих го, като му казах, че аз и моите приятели след малко ще тръгнем към гората, за да берем гъби. Обещах, че ще му помогна да открием кончето. Организирахме се всички и тръгнахме. Разпределихме се на две групи и претърсихме гората. По едно време забелях, че нещо шава из храстите. Доближих се и видях, че кончето беше легнало и спокойно гледаше зелената трева. Цялата поляна беше покрита с гъби. Набързо набрах гъби и тръгнах към кончето. По едно време видях, че идват и приятелите ми. Кончето стана и тръгнахме към селото. Заведохме го на стопанина му. Той много се зарадва и ми благодари от сърце. Даде ми пари, но аз отказах, защото доброто, което направих не струваше пари.

ДОБРО Е ДА ПРОЯВИШ ЧОВЕЩИНА И ДА ПОМОГНЕШ ПРИ НУЖДА.

Мирай Снежанова Севдалинова

7 клас

Годишният проект по Български език и литература (5–8 клас) се превърна в училищна и национална кауза.

Идеята харесаха:

- РИО Търговище
- Г-н Димитър Петров – старши експерт по БЕЛ
- ЦМЕДТ „Амалипе“ – В. Търново
- Учители по БЕЛ от областта и страната
- Много местни и национални медии
- Г-жа Стилиана Димитрова – директор на училището и целият педагогически екип
- Студенти от Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“, доброволци към Център „Амалипе“
- Родители и много представители на общността.

IV РАЗДЕЛ

Нашите приятели за ДОБРОТО

Да виждаш доброто у хората, да го цениш и да пишеш за него,
означава за правиш добро!

Прекрасна изява!!!

Още по-ценна е, защото е дело на учениците от Основно училище „Георги Стойков Раковски“, с. Голямо Ново и техния учител по български език и литература – г-жа Славка Георгиева.

Стилиана Димитрова,
*директор на Основно училище „Георги Стойков Раковски“,
с. Голямо Ново, община Търговище*

Скъпи приятели,

Една от първите ми представи, когато чуя думата ДОБРОТА, са вашите лица. Всеки път, прекрачвайки прага на вашето – наше училище, виждам в лъчезарните ви усмивки и бляскавите ви очи искрите на посвятата любов към доброта и красота. За мен вие сте „раздавачи“ на доброта и го доказвате всеки изминал ден. Училище, преобразено от самите вас, невероятните приказни неща, които се случват в резултат на вашите идеи, вашата нестихваща жажда да знаете, да можете и днес да сте по-добри от вчера са пример за добротата, която е сред вас. Доброто във вашите очи зарежда всички, до които се докосвате.

„Имало едно време...” – така започват приказките. И вие пишете вашата днес.

Бях с вас, когато преди няколко години плахо и неуверено се изправихте пред страховете си и приехте предизвикателството да проправите своята пътека, да покажете, че знаете и можете. Ваши-

те първи малки победи ви дадоха вяра и надежда, че ще се справите и ще успеете.

По пътя срещнахте приятели с отворени сърца за помощ. (Благодаря, че съм една от тях и заслужих специалния приз „Най-добрият приятел“!) Отключихте вратата на вашето училище, за да влезе доброто и да отвори вратите към вашите мечти. (Аз винаги ще пазя златното ключе – втората най-специална награда, която съм получавала.)

Център „Амалипе“ е ваш приятел, който ще ви помага в трудните и неравни битки – не само да се учите, но и да следвате пътя на добротата, да уважавате и приемате различните, да преследвате и сбъдвате мечтите си.

„Имало едно време...” Имало е и винаги ще го има. Към доброто води вашият път и затова няма край.

Нели Николова,
*образователен координатор в Център „Амалипе“
и част от приказката...*

Добротата

Какво е добро? Как се прави добро? Дали всеки от нас знае и се интересува от това? Човешките същества, които не оставят след себе си велики постижения, а само низ от малки добрини, не са пропилили живота си. Това всъщност е правенето на добро. Доброто пък от своя страна се изразява в истинското богатство, което човекът е сторил за света.

Доброто сред нас – това е съвкупност от най-ценните човешки качества като достойнство, красота, любов... С това есе искам да насоча вниманието на младите хора в България към страната на доброто, а не на лошото. Когато проявяваме уважение, приятелство и съпричасност, когато преминаваме през основните ни ценности

за солидарност, семейство и общество, ние ставаме добри хора. Към настоящия момент хората (в България и не само) са заслепени от парите и славата и са готови на всичко, за да успеят. Те са затрупани от своите интереси и амбиции и понякога не виждат и не осъзнават малкото добро, което им е правено. И въпреки това има добри хора. По принцип човекът е свикнал да прави добро на себе си. Да прави добро на другия му се вижда трудна работа. Но стига да иска, всеки може да направи другия щастлив. Може да се започне с едно малко добро. Да бъдеш добър човек означава да притежаваш своеобразна откритост към света, способност да се доверяваш на несигурни неща, които са извън твоя контрол. За да бъдеш добър човек, трябва да притежаваш и свобода. Свободният човек, това е този, който познава себе си, който е великодушен, отзивчив, любезен и способен да се радва еднакво когато дава и когато получава!

Според изследвания колкото повече добри постъпки вършим, толкова по-щастливи се чувстваме. Учени са на мнение, че тези, които дават ежедневно израз на своята благодарност, нежност и други положителни чувства към другите в обикновени делнични ситуации, се чувстват много по-добре физически и изпитват вътрешна удовлетвореност и хармония. За да бъдем и ние удовлетворени от добротата си, трябва да имаме желания, стремежи, амбиции и ясни цели. Като например една ясна цел може да бъде израстването ни в училище и следователно по-доброто ни бъдеще след това. Хората с ясни цели знаят какво искат и как да го постигнат в живота. Те полагат много усилия и дават всичко от себе си, за да направят света по-добро и щастливо място. Всеки човек може да сподели добротата си със заобикалящия го свят, като подаде приятелска ръка, за да помогне, да утеши приятел, когато му е най-тежко, да нахрани гладните, да подслони тези, които имат нужда от това и т.н. Помислете си какво ли е щастието от това да направиш добро? Аз мисля, че щастието от добротата ни се изразя-

ва в необяснимо чувство на радост от нещо, което и ти самият не можеш да разбереш. Това чувство те кара да летиш и да пееш, и усмивка на удовлетвореност се появява на устните ти.

Щастието да си добър човек, да имаш добра воля се изразява в това, че си направил добро на ближния си, за което той ще прояви уважение и доверие към теб. Бъдете добри не само към приятелите си, бъдете добри и към семейството, съседите и всички останали. Кажете им по някоя блага дума и им подарете усмивка. Правете добро, за да намерите добро и се научете да давате, за да ви бъде дадено!

ПРОЯВЕТЕ СВОЯТА ДОБРОТА НАВРЕМЕ!

Виляна Васкова Рашкова

*ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“
Социални дейности, втори курс*

Доброта

Според мен добротата е същността на човечеството. Или ценен дар? Не всеки може да бъде богат, красив, известен, но всеки може да е добър!

Човек показва добрина, когато го е грижа за другите. Какво ще ти коства да подадеш ръка на човек в нужда? Нищо, отговарям аз. Да подадеш ръка е да покажеш доброта. Тази протегната ръка няма да ти коства пари, здраве или каквото и да било. Човекът отсреща трябва да прецени иска ли да усети топлината ѝ, да почувства емоциите, които се бунтуват в теб.

Когато вали дъжд и слувайно видиш човек без чадър, сподели своя с него. Той ще усети добрината, затаена в теб.

Добротата не е накит. Не само известните и богати личности могат да са добри. Добър може да е всеки, дори бездомникът,

който няма почти нищо. Добротата не може да се купи с пари, тя е дар. Носи се в сърцето.

Покажи добрината, скрита в теб! Вероятно искаш да си сигурен, че другите желаят да я видят, да я почувстват. Не се притеснявай колко души ще я забележат, бъди сигурен, че всички ще я оценят.

Бедни, богати, известни, красиви или не – това няма значение. Не трябва да сме егоисти! Важното е да сме добри! Защото не красотата, а добротата ще спаси света!

Валери Лалов Ангелов

ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“

Предучилищна и начална училищна педагогика, трети курс

Що е ДОБРОТО?

Не е предмет, не е лице,
Но стопля нашето сърце.

Таи се в душата ни дълбоко.
Нека извисим го нависоко.

ДОБРОТО кара ни да сме задружни –
един на друг да сме си нужни.

ДОБРОТО не е в лицемерна маска,
а в искрената нечия ласка.

ДОБРОТО е, когато носиш торбите на старица,
или в трохичките, с които си нахранил птица.

ДОБРОТО е в състраданието един към друг,
във верността на съпруга и съпруг.

ДОБРОТО е във всяка мила дума,
нечия тъга изтрила.

ДОБРОТО съществува !
Помогни му да възцарува !

ДОБРОТО в нас да пробудим
И утре по-добри да се събудим !

Мариела Петкова

9 клас

Клуб „Батик“, Младежки дом – гр.Търговище

Галена

Какво е ДОБРОТО? За съжаление не всички сме добри. Всички имаме различни характери – някои мислят само за себе си, други често завиждат... Добро могат да правят само честните, хората с отворени сърца и души. Да се усетиш добър, е прекрасно чувство! Изпитвала съм го. За доброто мога да пиша много. Надявам се повече хора да отделят от времето си и да прочетат ТОЗИ УЧЕБНИК ПО ДОБРОТА. Браво на децата ни и на тяхната госпожа, че решиха да го напишат! Все нещо ще накара хората да се замислят за своите постъпки. Естествено, всички грешим, но трябва да се стремим да поправяме грешките си и да търсим вината първо в себе си. За да бъдеш добър, първо трябва да се научиш да уважаваш и да обичаш другите. Слушай гласа на сърцето си – то ще ти подскаже стъпките към доброто. Искам да споделя една моя история, която ме накара да се почувствам по-добра.

Синът ми беше болен. Заведохме го на преглед и ни приеха в болницата. В нашата стая имаше едно малко момиченце. Беше само и аз помислих, че майката е някъде навън. Мина време, но

никой не идваше. Детето започна много да плаче. Взех го в ръцете си, за да го люшкам. Дойде една сестра и аз я попитах къде е майката на момиченцето. Каза ми, че детето няма майка и е от дом. Стана ми много мъчно! Казваше се Галена и беше на девет месеца. Моето беше на една годинка. Започнах да се грижа и за моето дете, и за непознатото. Заедно ги преобличах, хранех и приспивах. Не правех никаква разлика. Често на Галенка не ѝ достигаше храната и ѝ давах от тази на моето момченце. Не я оставях да заплаче. Една сутрин в съня си чух „мамо, мамо!“ Отворих очи и погледнах към креватчето на моето дете. То още спеше. Страшно се изненадах като видях, че малката Галена се е събудила, вдигнала е главичка и гледа към мен. Думата МАМА беше чула от моето дете и сега я повтаряше. Разкъса ми се сърцето! Същия ден ни казаха, че ни изписват. Трябваше да се разделим. Гушнах я, а тя започна да се смее и да маха с ръчички. Взех моето дете и тръгнах, но краката ме дърпаха назад. Обърнах се и видях тъга в очите на Галенка... Не мога да забравя тези детски очи!...

ДОБРО Е ДА НАПРАВИШ НЯКОГО ЩАСТЛИВ... БЕЗ ДА ОЧАК-
ВАШ ОТПЛАТА.

Лиляна Щерева Василева,

майка на Ангел от 7 клас и Лили от 5 клас

С. ГОЛЯМО НОВО
О У "Г.С.РАКОВСКИ"
Славка ГЕОРГИЕВА
За „Учебника по Доброта“

УВАЖАЕМА, г-жо ГЕОРГИЕВА!

Пише ви Петър Ванчев от Хасково. Завършил съм „българска филология“ в Пловдив, но в момента не работя като учител, макар че в една класна стая останаха най-младите ми спомени...

Идеята на Вашето училище за „Учебник по Доброта“ е прекрасна, защото от такъв учебник има нужда цяла България! Убеден съм, че само учителите по призвание могат да я реализират в този НЕ толкова добър и бърз свят.

Самият аз малко време бях учител и доста бързо се разминах с първото си призвание. Но все пак съхраних училищното време в една приказка, в която всеки учител ще открие себе си.

Затова Ви изпращам *същинската част* от тази приказка, която първоначално посветих на Джани Родари, а сега – на всички учители. И се надявам тя да намери място във вашия „Учебник по Доброта“.

Всъщност приказката е част от моите „Тебеширени спомени“, които също ви изпращам, но за Учебника само „Учителят от тебешир“ е подходящ.

Едната от приказки ми - за „Дъждовното графство“ (под заглавие „Цветето Армонда...“) получи голямата награда за детска радиопиеса на програма „Христо Ботев“ през 2011 г. (Ако Ви интересува, вижте в Интернет.)

Друга - „Докато свят светува“ („Приказна вселена“) се играе в ДТ „Иван Димов“-Хасково и ако имате възможност, може да поканите актьорите да Ви гостуват.

Сега подготвям нов сборник с „Приказки за пчелите“, но най-добрата сред всички тях, за мен е „Учителят от тебешир“ и ще се радвам, ако тя намери своето място в българския „Учебник по Доброта“.

УСПЕХ на всичките Ви начинания през Новата Година!

С поздрав за възрожденските учители
и ученици от ГОЛЯМО НОВО:.....

Петър ВАНЧЕВ
ХАСКОВО, 03.01.2014 г.

Тебеширена приказка

Някога – преди да бъдат измислени компютрите, преди да просветлеят големите електронни екрани, в училище имаше дълги черни дъски. На тях учениците и учителите пишеха с тебешир. Тогава познавах един Учител, който бе обикновен и неизвестен. Той преподаваше в едно училище, където твърде малко деца слушаха с двете си уши. Повечето слушаха с ЕДНО, а някои дори с ПОЛОВИН ухо, макар ушите им да бяха съвсем здрави.

Този учител бе като всички други учители по света, но с една единствена разлика – от главата до петите бе целият от тебешир! Но това въобще не личеше, защото носеше костюм с вратовръзка, обувки и дори електронен часовник. Лицето му беше малко побледо и очите му имаха особен син цвят, което се дължеше на това, че те бяха от светлосин тебешир.

Тебеширеният учител можеше да преподава по всичко и затова имаше уроци от сутрин до вечер. Той винаги пристигаше пръв в училище, а си отиваше последен. И никога, наистина никога не искаше от дежурните ученици да му носят тебешир.

Учениците идваха при него, още когато се повдигаха на пръсти, за да пишат на дългата черна дъска, и си отиваха, щом станеха високи колкото нея. Но никой не забелязваше промените в Учителя. Невидимо за всички – година след година, той се смалвяваше и раменете му хлътваха в стария костюм. Лицето му ставаше все побледо, а погледът все по-дълбок, защото Учителят от тебешир полека изписваше себе си на черната дъска. Отначало той изписа пръстите на ръцете си, после – лактите, после – раменете...

Всеки час там, където учениците най-много се затрудняваха, Учителят пишеше с червен тебешир. Буквите от него изпъкваха и се виждаха отдалече. Учениците скоро се справяха с трудностите, но никой от тях дори и не подозираше, че с тези букви Учителят

изписваше себе си на черната дъска – ден след ден, месец подир месец, година след година.

Всяко междучасие учениците лудуваха и се смееха. А в час слушаха с ЕДНО или с ПОЛОВИН ухо своя Учител.

Веднъж той каза, че тази седмица ще пише само със син и червен тебешир. Учениците много се зачудиха и приеха това като забавна цветна шега. Но шега нямаше. Цяла седмица Учителят чудак писа със син и червен тебешир. Никой не знаеше, че той изписва последните късчета тебешир от себе си. Сините тебешери бяха очите му, а червените – сърцето.

Един ден, когато само след миг щеше да удари звънецът на последния час, Учителят дописваше последното изречение на урока. Учениците вече чакаха часът да свърши, когато той сложи червено многоточие и тогава...

О, всички така се изплашиха! Момичетата дори заплакаха. Тогава сивият костюм на Учителя бавно се свлече надолу и покри обувките му, а електронният часовник тупна на пода...

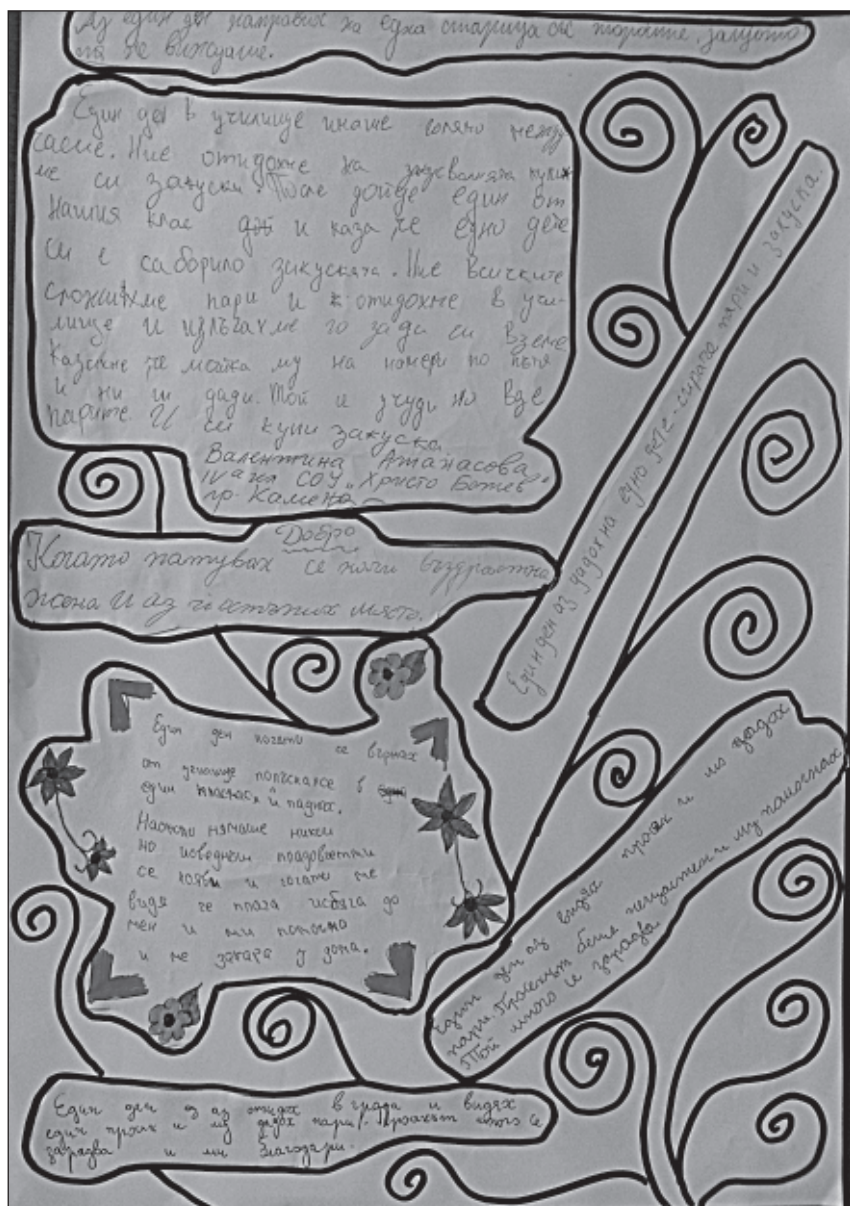
Учителят от тебешир го нямаше!

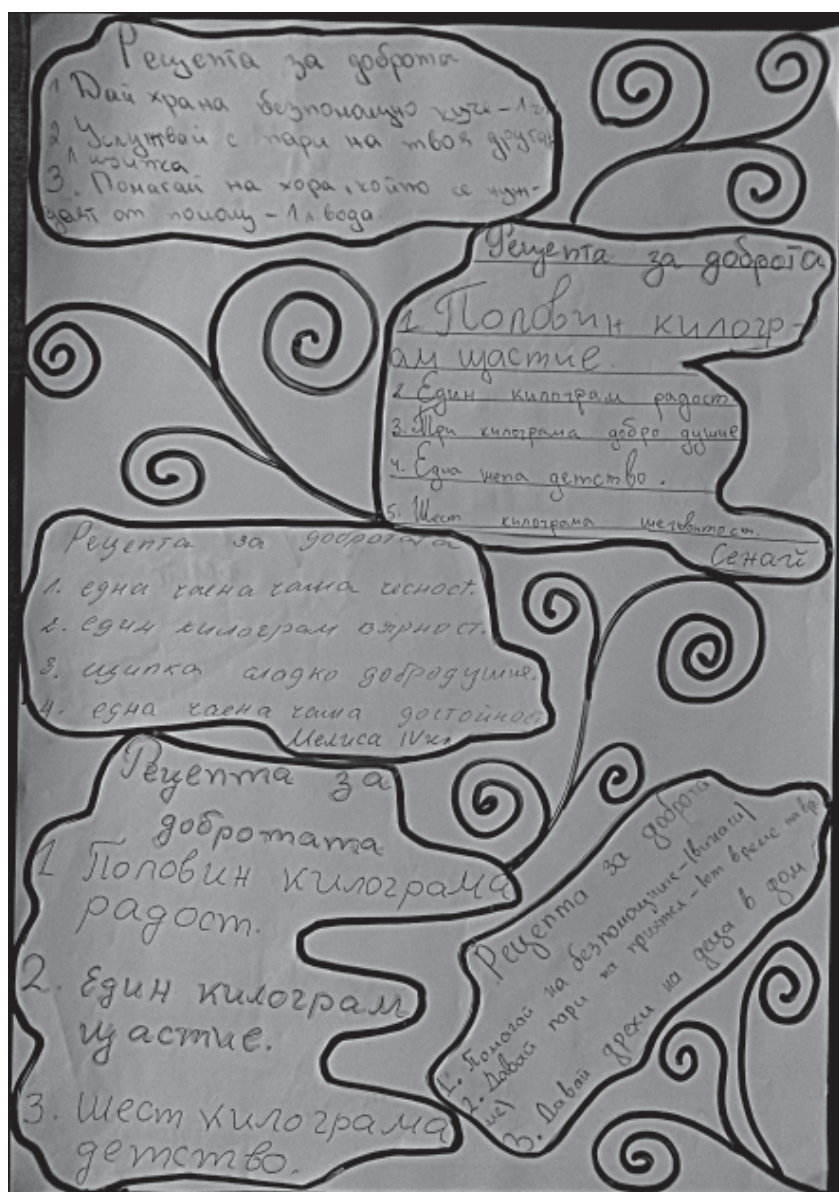
Докрай той бе изписал себе си на черната дъска.

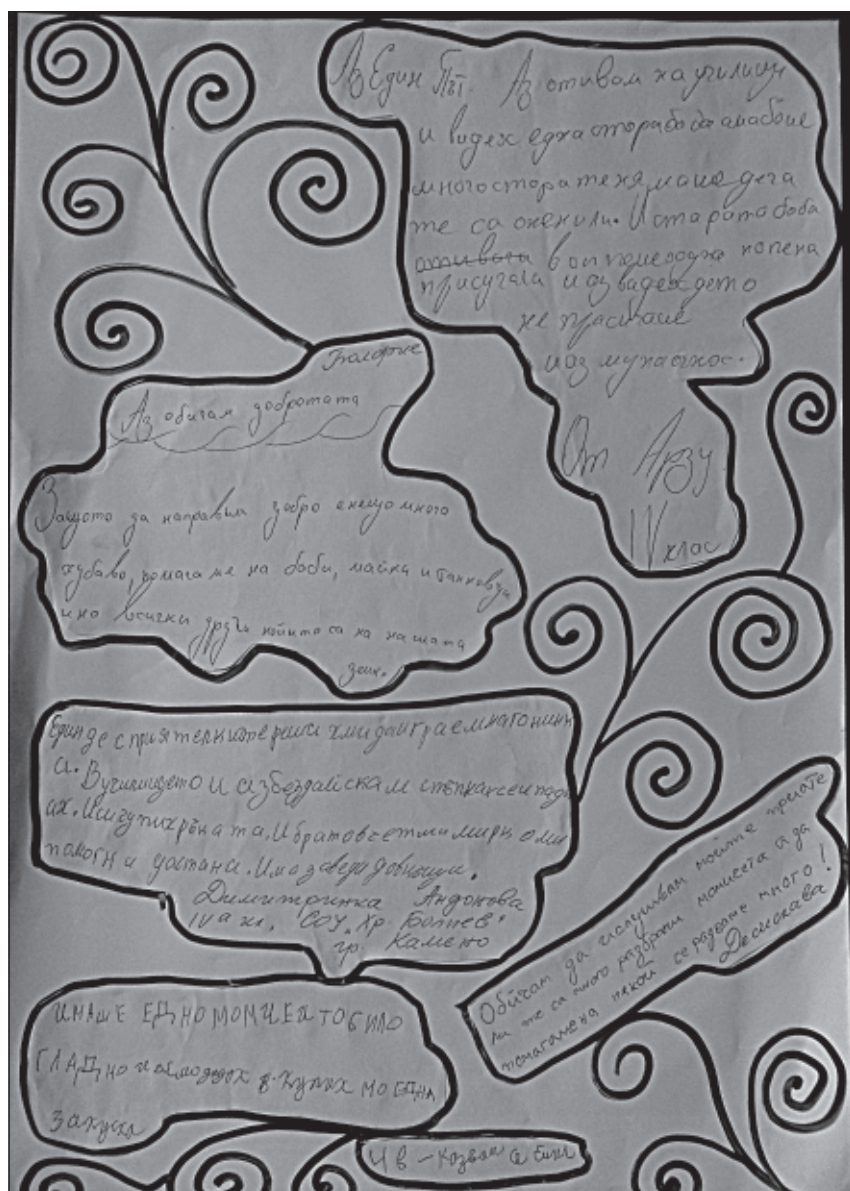
Петър Ванчев

Учител, гр. Хасково

Опакито Бъре

Веска Цокренкова
1кв. ОЗ. Т. Радослав
с. Трояно 1960

Един ден аз мислях стайте и една жена
даже тя се казва Сиртан тя стигнала
не е добрият убийца както и аз излягах
всичко. И видях че ела през портата една
жена тя беше много бедна и аз ми дадох
хлеб и аз ми дадох беден хлеб похлещан
мислях че едно долгачи и аз дадох да
даже охаш не е видяла хлеб на мене много
ми мисля станала аз и много охлещан
и излягах да приготвям със всяка видна
аукака ми похлещан аз къде живея и
така че на старината ми аз и каже
кой за тебе се приготви елали при тебе да
атдеи елали ми си деца и аз ми каже
че ела едно момиче ханно и две момича
на старината и аз и рекох никога не се ли
приближи за тебе не те ли купуват охаш
не ти ли изотраснаха парите и аз ми
отговори че никога не се приближи за мене и
аз ми кажех една туба вода и две цигари
и кириш и аз ми кажех вода и
дадох две цигари и кириш и аз ми кажех
далиш на кажех.

Човек винаги трябва да прави добро
нещата за да му се отплати със добро или
аз и кажех че кажех по-лесно е да
човек да не похлещан кажех кажех и да
кажех че доброто е най-хубаво кажех кажех.

Аз биха добра

Един ден аз биха добра биха и кажех кажех
кажех кажех кажех! Аз биха добра биха кажех кажех.

Аз биха добра Из хотрови доброта да каже каже.

Помислях аз кажех доброта
кажех от кажех и кажех кажех.
да кажех кажех кажех.

Нова е. Мисля

V РАЗДЕЛ

Нарисувах ДОБРОТО

Юлия Маринова V клас

Венцислава Христова V клас

Билна Стефанова V клас

Сейман Салимова V клас

Анита Христова V клас

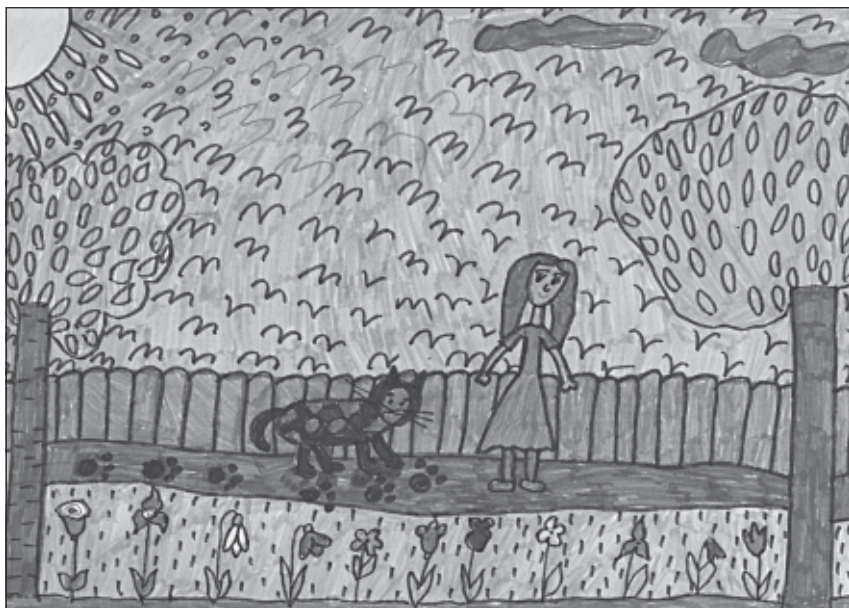
Биляна Стефанова V клас

Албена Данаилова VII клас

Мирей Севдалинова VII клас

Милена Младенова V клас

Деси Сергеева V клас

Милена Младенова V клас

Юлия Маринова V клас

Йосиф Йосифов V клас

Стилиян Веселинов VII клас

Геновева Маринова V клас

Сияна Сашева VII клас

Росица Радева VIII клас

Байрямка Хасанова VIII клас

Деси Сергеева V клас

Байрамка Хасанова V клас

Назие Сергеев V клас

Алекси Райнов V клас

Геновева Маринова V клас

Юлия Маринова V клас

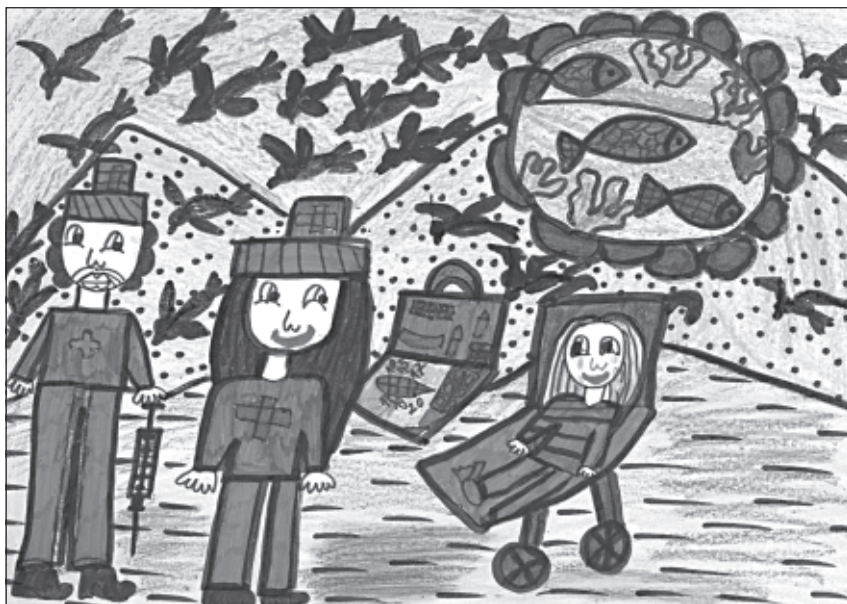
Юлия Маринова V клас

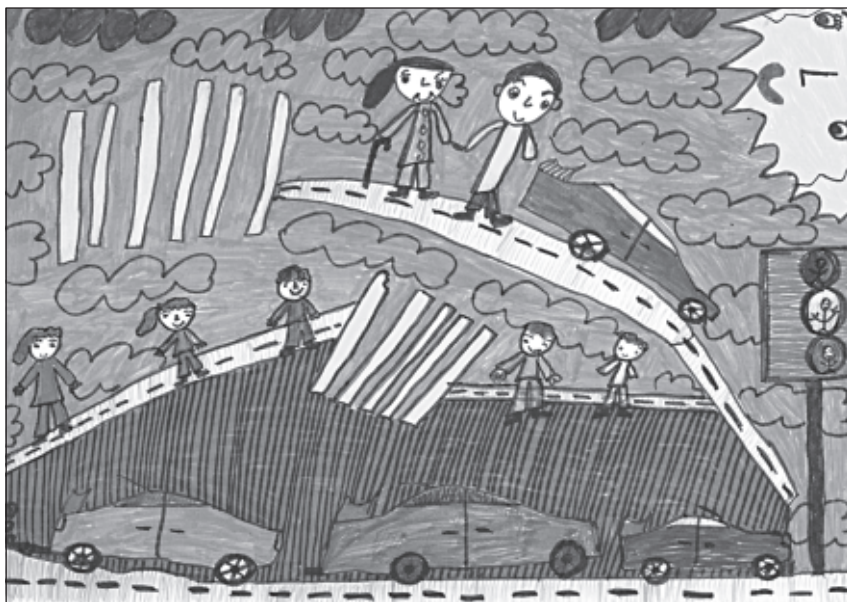
Лили Ярославова V клас

Милена Младенова V клас

Веска Искренова VII клас

Дейвид Юлианов V клас

Анита Христова V клас

Айсун Алиев VI клас

VI РАЗДЕЛ

Къде живее ДОБРОТО?

“Добротата в изкуството” – Детска ромска танцово-театрална труппа “Чавале ромале”

“Добротата в изкуството” –
Детска ромска танцово-театрална
труппа “Чавале ромале”

“С любов към птиците” – поставяне на
къщички за птици

“Грижи се за мен, а аз ще разказвам за теб!” – засаждане на дърво

“Ден на Земята” – с любов към природата

“Как да растем
добри?” – среща с
възрастни хора

“Еднакви в различията”. Традиционно отбелязване на Международния ден на толерантността “На твоето място” – социален експеримент

“Да напишем заедно
Учебник по Доброта” –
старт на училищния проект
по български език и литература
(5–8 клас)

“За теб!” –
благотворителни
акции

“Училището – наша
територия!” – почистване
и подобряване на
учебната среда

Ситуативна игра по “Песен за човека” на
Вапцаров (5–8 клас) – съдебен процес

“Аз вярвам в силата на
думите!” – кабинет по БЕЛ
(кутии “добра дума”/
“лоша дума”)

“Заедно можем
повече!” – взаимопомощ

“Искам да съм като
теб!” – студенти
доброволци от
ВТУ “Св. Св. Кирил и
Методий”,
гр. Велико Търново
помагат на децата

“Да бъдем добри
и да се обичаме!” –
отбелязване на
Деня на любовта

“Добротата в изкуството” – Ден на поезията (5–8 клас)

“Добротата в изкуството” – група за ситуативен театър “Многогочие”

“Добротата в изкуството” –
Детска ромска
танцово-театрална трупa
“Чавале ромале”

“Заедно можем повече!” –
 “Зелено училище” в комплекс “Лесопарка”.
 Велико Търново, 29.03.2014 г. – 31.03.2014 г.

Световен ден на книгата. Иновативна игра
 “Да освободим книгата” – книга “излиза” от
 училищната библиотека и “тръгва” из селото.

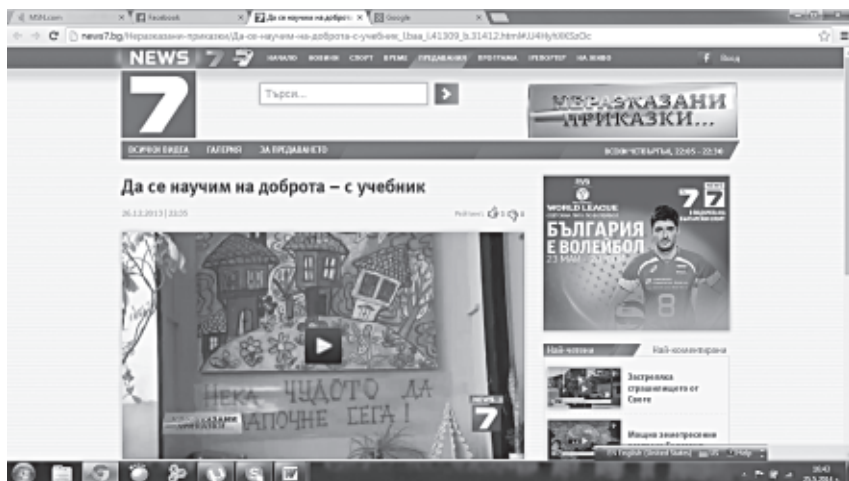
“Как да направим с. Голямо Ново по-добро място за живеене?” –
 срещи с кмета на селото

“Как да отгледаме добри децата си?” – Родителски клуб

“Да бъдем добри и да се обичаме!” – отбелязване Деня на прегръдката

Учебникът е отпечатан със съдействието и финансовата подкрепа на ЦМЕДТ „Амалипе“ гр. Велико Търново.

Да изразят по-добре себе си на децата помогнаха:

- езикова обработка на ученическите текстове:

Славка Георгиева – старши учител по БЕЛ

Назиле Шефкиева – старши възпитател

- текстообработка:

Славка Георгиева – старши учител по БЕЛ

Марияна Захариева – старши учител по английски език

Светла Енчева – старши учител по математика и ИТ

- подготовка на илюстративен материал:

Славка Георгиева – ръководител на Училищно ателие за приложни изкуства „Амалипе“

Донка Николова – старши учител по изобразително изкуство

- подготовка на снимков материал:

Джемиле Алиева – учител по география и икономика

Авторският екип изказва своята благодарност към ДИРЕКТОРА на училището г-жа СТИЛИАНА ДИМИТРОВА и Център за междуетнически диалог и толерантност „АМАЛИПЕ“ гр. Велико Търново за подкрепата и съдействието при реализирането на идеята.

Адрес: с. Голямо Ново

Общ.Търговище

Ул. „Пирин“ 25

Основно училище „Георги Стойков Раковски“

e-mail: Steliana_dimitrova@abv.bg

sae_01@abv.bg

УЧЕБНИК ПО ДОБРОТА
За малки, големи и още по-големи
Българска, първо издание

Формат 60/84/16
Печатни коли 7,25